

APRECIERI DESPRE
NUNTA - ROCHIA DE MIREASĂ

„NUNTA - *Rochia de mireasă* te va captiva de la prima pagină, cu o poveste cum numai Rachel Hauck putea să țeasă.”

– JENNY B. JONES, autoarea, premiată, a romanelor *Save the Date* (*Nu-ți face alte planuri*) și *There You'll Find Me* (*Acolo mă vei găsi*)

„NUNTA - *Rochia de mireasă* este o poveste omogenă, a unei iubiri trainice, care țese trecutul și prezentul într-un mister complicat, asemeni unei rochii de mireasă. Hauck reușește să fascineze din nou, pe mai bine de 300 de pagini, prin personajele neobișnuite, subiectul captivant și finalul fericit, care te satisface pe deplin. O recomand cu căldură!”

– DENISE HUNTER, autoarea bestsellerurilor *Surrender Bay* (*Golful capitulării*) și *The Accidental Bride* (*Mireasă din întâmplare*)

„Talentata Rachel Hauck ne-a oferit o poveste de dragoste actuală, întrețesută într-un mister antrenant. Toată lumea să-și revizuiască listele de lectură. Debordând de teme îngemănate ale mântuirii și îndurării, NUNTA - *Rochia de mireasă* merită un loc în top.”

– SHELLIE RUSHING TOMLINSON, supranumită Belle of All Things Southern și autoarea bestsellerului *Sue Ellen's Girl Ain't Fat, She Just Weighs Heavy* (*Fata lui Sue Ellen nu e grasă, doar are greutate*)

„Scriitura lui Rachel Hauck e plină de înțelepciune și suflet, iar NUNTA - *Rochia de mireasă*, concepută cu la fel de multă măiestrie și complexitate precum o splendidă rochie de mireasă, nu face excepție. Acest roman spune povestea a patru femei adorabile, legate în mod miraculos de o rochie, ale căror vieți se întind pe durata unui secol. Căutarea îngemănată a adevărului și a iubirii – în ciuda tuturor piedicilor – îți va tăia cu siguranță răsuflarea.”

– BETH WEBB HART, autoarea bestsellerului *Sunrise on the Battery* (*Răsărit pe Battery*) și *Love, Charleston* (*Cu dragoste, Charleston*)

„Din clipa în care am auzit despre această poveste, am fost nerăbdătoare să o citesc. O rochie de mireasă purtată de patru femei diferite timp de peste 100 de ani? Da, vă rog! Mi-a plăcut povestea acestor

femei... și a unicei lor rochii de preț. Pentru oricine a zăbovit asupra unei reviste pentru mirese, s-a uitat la un reality-show cu mirese sau a visat cu ochii deschiși să fie mireasă, Rachel Hauck a creat o poveste exemplară, ce încântă inima.”

– MARYBETH WHALEN, autoarea romanelor *The Mailbox (Căsuța poștală)*, *She Makes It Look Easy (Ea face totul să pară ușor)* și *The Guest Book (Lista de invitați)*. Fondatoarea blogului www.shereads.org

„O poveste plină de sensibilitate, ce se întinde pe durata a mai multe generații de femei, fiecare dintre ele fiind un produs al vremurilor sale și totodată o avangardistă. O poveste frumoasă, în care se împletesc dragostea, credința, misterul și o rochie uimitoare. Rachel Hauck cunoaște, cu *NUNTA - Rochia de mireasă*, un nou succes.”

– LISA WINGATE, autoarea bestsellerurilor *Dandelion Summer (Vara pădăriei)* și *Blue Moon Bay (Golful Lunii Albastre)* și laureată a Premiului Carol

Rachel Hauck

NUNTA
Rochia de mireasă

Traducere din limba engleză:
Dana Dobre

 ACT și Politon

2017

Lui Iisus, preaslăvitul mire

Cuprins

Capitolul unu	9
Capitolul doi	22
Capitolul trei	32
Capitolul patru	41
Capitolul cinci	53
Capitolul șase	71
Capitolul șapte	82
Capitolul opt	101
Capitolul nouă	109
Capitolul zece	121
Capitolul unsprezece	134
Capitolul doisprezece	153
Capitolul treisprezece	164
Capitolul paisprezece	173
Capitolul cincisprezece	192
Capitolul șaisprezece	202
Capitolul șaptesprezece	209
Capitolul optsprezece	223
Capitolul nouăsprezece	238
Capitolul douăzeci	248
Capitolul douăzeci și unu	257
Capitolul douăzeci și doi	272
Capitolul douăzeci și trei	282
Capitolul douăzeci și patru	300
Capitolul douăzeci și cinci	308
Capitolul douăzeci și șase	314
Capitolul douăzeci și șapte	324
Ghid pentru grupul de lectură	331
Mulțumiri	333
Nota autoarei	335

Capitolul unu

Charlotte

14 aprilie

O adiere, o schimbare abia simțită în țesătura celor nevăzute o făcu să ridice privirea și apoi să ocolească un pâlc de fagi umbroși. Charlotte se opri pe întinderea verde, îngrijită, a domeniului Ludlow, să tragă adânc în piept aerul proaspăt și să contemple elementele zilei – cer albastru, copaci primăvăratoci, lumina soarelui reflectându-se în parbrizele mașinilor parcate.

Se trezise în dimineața aceasta cu nevoia fierbinte de a se gândi, de a se ruga, de a se apropia de cer. Își trăsesese pe ea perechea preferată de pantaloni scurți și condusese până sus pe creastă.

În loc de singurătate, Charlotte găsi în colțișorul ei de pe Muntele Roșu un furnicar, un du-te-vino de cumpărători, căutători și vânzători de chilipiruri. Licitația anuală de antichități, organizată în Ludlow și destinată străngerii de fonduri pentru săraci, era în toi pe pământurile bogate ale domeniului.

Charlotte își ridică, dintr-un gest, ochelarii de soare pe cap, iritată de intruziune. Era sanctuarul ei, chiar dacă restul lumii n-o știa. Mama obișnuia s-o aducă aici la picnic, după ce parca pe un drum lăturalnic, acoperit cu pietriș, furișându-se împreună cu Charlotte pe proprietatea Ludlow, râzând și spunând în șoaptă „Șșt!”, de parcă ar fi scăpat basma curată după ce făcuseră ceva amuzant și savuros.

Găsea un locșor pe partea ascunsă a unei coline, întindea o pătură, desfăcea o găletușă cu pui sau o pungă de la McDonald's și respira adânc, privind peste valea ce se-ntindea spre Orașul Magic. „Nu- așa că-i frumos?”

- Da, spunea de fiecare dată Charlotte, dar ochii ei erau la mama, nu la luminile orașului Birmingham. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Charlotte vreodată. Mama avea un fel de *a fi* pur și simplu, însă murise înainte de a-i împărtăși acel dar lui Charlotte.

Strigăte ascuțite tulburară clipa de nostalgie a lui Charlotte. Ofertanți și cumpărători intrau și ieșeau din cortul întins pe peluza laterală, în care urma să se desfășoare licitația.

Ferindu-și ochii de lumina piezișă a soarelui, Charlotte stătea ne-mișcată în adierea vântului și se uita pur și simplu, gândindu-se ce să facă. Să se întoarcă acasă sau să se plimbe prin împrejurimi? Nu-i trebuia nimic și nici nu-și dorea nimic din ce ar fi putut găsi în acel cort. Și, chiar să fi vrut ceva, oricum n-ar fi avut bani să cumpere.

De fapt, simțea nevoia să se gândească la tensiunile recente cu familia lui Tim și să se roage. Mai precis, la tensiunile cu Katherine, cumnata lui. Toată încurcătura îi cerea să reconsidere pasul pe care se pregătea să-l facă.

Când Charlotte o porni înapoi spre mașină, vântul o izbi din nou cu putere și o făcu să arunce o privire în urmă. Printre copaci și dincolo de cort, ferestrele de la etajul al doilea al conacului Ludlow, construit din piatră și sticlă, străluceau în lumina aurie a dimineții și păreau să vegheze asupra a tot ce se întâmpla în curte.

Vântul făcu apoi lumina să se schimbe, o umbră trecu prin dreptul ferestrei și casa păru să-i facă cu ochiul. *Vino și vezi...*

- Bună. Vocea unei femei impunătoare o făcu pe Charlotte să se întoarcă. Nu pleci așa de repede, nu-i așa? Mergea greoi pe panta peluzei, ținând o cutie în brațe.

Charlotte o recunoscuse. Nu după nume sau după față, ci după aură. Una dintre sudistele get-beget care populau orașul Birmingham. Dintre cele cu un ten proaspăt, lenjerie călcată la dungă, bluză din bumbac și un șirag modest de perle. Se opri lângă Charlotte, trăgându-și respirația.

- Nici măcar nu te-ai dus până sus la cortul de licitații. Te-am văzut când ai parcat, drăguțo. Hai, avem articole frumoase la licitație! E prima oară când vii aici? Vârî mâna în cutie și scoase un catalog. A trebuit să merg la mașină să mai iau. Suntem foarte aglomerati anul ăsta. Ei bine, vezi și tu după mașini. Amintește-ți, toate

veniturile merg la fundația Ludlow. Dăm milioane, sub formă de donații și burse, în tot orașul.

– Admir de mult fundația. Charlotte începu să răsfoiască într-o doară catalogul.

– Eu sunt Cleo Favorite, președinta Fundației Ludlow. Îi întinse mâna lui Charlotte. Tu ești Charlotte Malone.

Charlotte o privi un moment pe Cleo, scuturându-i încet mâna.

Ar trebui să fiu impresionată că mă cunoști sau s-o iau la fugă, țipând, înapoi spre mașină?

Cleo zâmbi. Dinții i se asortau cu perlele.

– Nepoata mea s-a căsătorit anul trecut.

– Înțeleg. Și-a cumpărat rochia din magazinul meu?

– Da, și o vreme am crezut că o încântă mai degrabă să lucreze cu tine, decât să se mărite cu logodnicul ei. Ai o afacere pe cinste.

– Am fost foarte norocoasă. Am mai mult decât ar fi putut visa vreodată o fată săracă și orfană. Cine e nepoata dumitale?

– Elizabeth Gunter. S-a măritat cu Dylan Huntington. Cleo porni spre cort. Charlotte o urmă din politețe.

– Sigur că da, mi-o amintesc pe Elizabeth. A fost o mireasă frumoasă.

– Și-a vrut să știe toată lumea. Cleo râse și își flutură mâna în aer. Aproape l-a băgat în faliment pe sărmanul meu frate. Însă o dată te măriți, nu-i așa?

– Cam asta ar fi ideea. Charlotte își atinse cu degetul mare piatra inelului de logodnă – motivul pentru care venise astăzi cu mașina până aici. Se opri la marginea cortului.

– Deci, Charlotte, cauți vreun articol anume? Ceva pentru magazinul tău? Cleo lăsă cutia cu cataloage pe o masă și o porni pe culoarul principal ca și cum s-ar fi așteptat ca Charlotte să o urmeze. Avem de vânzare câteva șifoniere frumoase. Catalogul îți indică numărul lotului, când și unde să licitezi. Vânzătorul de la licitație se duce direct la piesă. Ni s-a părut mai ușor decât... ei, dar ce contează? E o licitație grozavă și totul merge ca pe roate. Spune-mi, ce cauți? Cleo lăsă capul într-o parte și își sprijini mâinile în șold.

Charlotte păși în umbra cortului.

- De fapt, Cleo - *Eu am venit aici să mă gândesc* - magazinul meu e exclusiv modern. Charlotte răsuci catalogul în mână. Dar cred că e întotdeauna amuzant să arunci o privire.

Ar putea să meargă printre rânduri, să se gândească și să se roage în același timp, nu-i așa?

- Bineînțeles. E musai să găsești ceva ce îți place în timp ce... arunci o privire, zise Cleo, făcând cu ochiul. Funcționează cel mai bine atunci când îți dai mână liberă să-ți cheltuiești o parte din banii câștigați cu greu.

- Am să țin minte.

Cleo se îndepărtă grăbită, iar Charlotte alese un culoar pe care să rătăcească în timp ce avea să analizeze piesele, ca și când răspunsul pe care-l căuta putea fi ascuns printre vechituri și antichități.

Poate va auzi: El e alesul, când va trece prin fața unui cabinet din secolul XX sau a unui șifonier de secol XIX.

Dar probabil că nu. De cele mai multe ori, răspunsurile nu-i veneau pur și simplu din eter. Și nici nu îi picau în poală. Ea muncea pentru răspunsurile legate de viața ei. Își sufleca mânecile, evalua situația, calcula costurile și lua o decizie. Altfel n-ar fi deschis nicio dată Malone & Co.

Charlotte se opri în fața unei mese din lemn închis la culoare, și își trecu degetele peste suprafața ei. Bătrâna Gert avea una la fel în hol. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea? Charlotte se aplecă să vadă dacă partea de dedesubt era însemnată cu marker roșu.

Nu era. Charlotte trecu mai departe. Nu era masa lui Gert. Vai, fusese atât de furioasă atunci când descoperise că nepoata ei o mângălise cu markerul roșu!

La capătul culoarului, Charlotte se opri oftând. Ar trebui să se întoarcă în oraș. Oricum, avea programare la coafor peste câteva ore.

O porni, în schimb, pe următorul culoar, lăsându-și gândurile să-i zboare către Tim și bătaia ce se dădea în inima ei.

Până acum patru luni, se simțea la adăpost în viața ei liniștită, confortabilă și previzibilă. Apoi antreprenorul care îi renovase magazinul a convins-o, după ce i-a ținut un discurs, să-i accepte invitația la masa de Crăciun. A așezat-o lângă Tim Rose, schimbându-i astfel viața.

Un birou cu capac, lipsit de strălucire și demodat, îi atrase atenția. Charlotte se opri în fața lui și îl atinse ușor. Dacă fibra lemnului ar putea vorbi, oare ce povești ar spune?

Despre un soț care ține finanțele familiei? Sau despre un copil care își face temele? Despre o mamă care le scrie o scrisoare celor de-acasă?

Câți bărbați și femei au stat, oare, la acest birou? Unul sau sute? Care le erau speranțele și visurile?

O piesă de mobilier care a supraviețuit timpului. *Asta* își dorea ea? Să supraviețuiască, să fie parte din ceva important?

Voia să *simtă* că aparține familiei Rose. Cu siguranță, Katherine n-o făcea, nici pe departe, pe Charlotte să se simtă ca o piesă din colecția gregară de frați, mătuși, unchi, veri și prieteni de-o viață.

La prima lor întâlnire, atunci când Tim i-a spus lui Charlotte că are patru frați, ea n-a reușit nici măcar să-și imagineze cum ar putea fi. Suna incitant. L-a bombardat cu întrebări. Charlotte n-o avusese decât pe mama. Și apoi pe bătrâna Gert, după ce mama murise.

Nu trăise niciodată cu un frate sau cu o soră, ca să nu mai vorbim de patru. Ca să nu mai vorbim de un băiat.

Acesta să fi fost motivul pentru care acceptase cererea în căsătorie a lui Tim Rose după doar două luni? Fascinația? Acum nu mai era sigură că o făcuse din iubire. Nu era sigură nici măcar că o făcuse ca să se simtă parte dintr-o familie mare.

Charlotte coborî privirea spre inelul de logodnă, filigranat, din platină, cu diamant de un carat, care îi aparținuse bunicii lui Tim.

Dar inelul nu putea să-i dea răspunsuri. *Ea*, la rându-i, nu avea răspunsuri.

– Charlotte Malone? O femeie rotunjoară, cu o înfățișare plăcută, o abordă din cealaltă parte a unei mese de sufragerie. Am citit despre tine în *Nunți din Sud*. Arăți ca în fotografie.

– Sper că ăsta-i un lucru bun, zise Charlotte zâmbind.

– O, da. Magazinul tău pare fermecător. M-a făcut să-mi doresc să mă fi căsătorit din nou.

– Am avut noroc cu știrea aceea.

Când o sunase astă-toamnă redactorul, fusese ultima întâmplare norocoasă dintr-un șir considerabil.

– Sunt căsătorită de treizeci și doi de ani și citesc cu sfințenie *Nunți din Sud*, aproape ca pe Biblie. Pur și simplu ador nunțile, tu nu?

– Eu ador rochiile de mireasă, cum altfel?! zise Charlotte.

– Îmi imaginez. Râsul femeii stărui în aer în timp ce își luă rămas-bun și atinse în treacă brațul lui Charlotte.

Adora *de-a dreptul* rochiile de mireasă. De când era doar o copilă, satinul și strălucirea rochiilor albe pur și simplu o amețeau. Îi plăcea să vadă cum se transfigurează o mireasă atunci când îmbracă rochia perfectă, în ochi oglindindu-i-se speranțe și visuri.

De fapt, era și ea pe cale să se transfigureze – să îmbrace rochia perfectă, iar speranțele și visurile să i se oglindească în privire.

Care era, până la urmă, problema? Care era motivul pentru care tot ezita? Se gândise la cincisprezece rochii, nu probase nici măcar una. Data de 23 iunie avea s-o prindă nepregătită.

Cu un an în urmă, în februarie, abia mai făcea față, investind tot capitalul în stocuri, în timp ce-și înjgheba magazinul într-o căsuță din 1920, în Mountain Brook.

Și apoi s-a trezit cu un cec bancar în valoare de o sută de mii de dolari, apărut de nu se știe unde. După săptămâni bune în care a trecut de la entuziasm la panică și în care a încercat să afle cine i-ar fi putut da atâția bani, Charlotte a încasat cecul și, într-un târziu, și-a renovat magazinul. Și totul s-a schimbat.

Tawny Boswell, Miss Alabama, i-a devenit clientă și a făcut-o celebră. Au sunat cei de la *Nunți din Sud*. Și apoi, cireașa de pe tort, Charlotte s-a dus la cina de Crăciun și a stat lângă un bărbat chipeș, care fermecase pe toată lumea din încăpere. Nici nu-și terminase bine supa de stridii, primul fel al serii, că Tim Rose îi cucerise inima și ei.

Sărutul diafan al destinului îi făcu sufletul să se înfioare, în vreme ce adierea care unduia peste vârful muntelui îi mângâie picioarele. Oare mirosea a ploaie? Aplecându-se să privească prin deschizătura cortului, Charlotte nu reuși să distingă decât lumina soarelui falnic ce stăpânea cerul de un albastru cristalin. Nici măcar un nor la orizont.

O luase înainte pe următorul culoar, când telefonul îi bâzâi în buzunarul pantalonilor. Era Dixie.

– Bună, Dixie, e totul în regulă la magazin?

– E liniște. Dar a sunat Tawny. Vrea să se-ntâlnească cu tine mâine, la trei.

Duminică?

– Totul e-n ordine? Părea ok? E încă mulțumită de noi?

Charlotte petrecuse luni întregi încercând să găsească rochia perfectă pentru Miss Alabama, făcând nopți albe, implorându-l în șoaptă pe Dumnezeu iubirii să o ajute să-i împlinească lui Tawny visurile.

A descoperit apoi un designer din Paris, încă necunoscut, și a înțeles imediat că a dat peste o mină de aur și că acela avea să devină brandul ei de mătase albă.

– Sun-o și spune-i că mâine e perfect. Avem biscuiți și brânză în barul cu gustări? Cafea, ceai, apă și suc?

– Suntem aprovizionați. Tawny părea entuziasmată, așa că nu cred să-ți spună că are de gând să se ducă la alt magazin.

– Dix, de cât timp lucrăm noi împreună în afacerea cu rochii de mireasă?

– De cinci ani, de când ai deschis magazinul.

Dix, pragmatică și calmă, ca întotdeauna.

– Și de câte ori am pierdut noi o clientă în ultima clipă? Chiar și după nenumărate ore de căutări pe la designeri pentru a găsi rochia perfectă.

– Pe-atunci nu știam ce facem. Acum suntem experte, zise Dixie.

– Știi foarte bine că nu are nicio legătură cu noi. Uite, am s-o sun eu pe Tawny și am să-i spun că ar fi perfect să ne-ntâlnim mâine.

– I-am spus deja. Nu mi-am închipuit că vrei s-o refuzi. Vocea lui Dixie era întotdeauna plină de siguranță. Era un dar ceresc. Era fundația solidă pe care se ridica visul lui Charlotte. În orice caz, unde ești, Char?

– Sus, pe Muntele Roșu. Pe domeniul Ludlow. Am venit aici să mă gândesc, dar am dat peste puhoiul de lume de la licitația anuală. Chiar acum, când vorbim, mă plimb printre antichități.

– Oameni sau lucruri?

Charlotte zâmbi, cercetând figurile cenușii ce umpleau culoarele.

– Câte puțin din amândouă. Se opri în fața unei vitrine cu bijuterii, închisă cu lacăt. Piese originale ar fi accesorii perfecte pentru miresele ei. Charlotte păstra un stoc de coliere, cercei, brățări și tiare unicate. Detaliile erau cele care o ajutau să-și desăvârșească succesul.

– Că tot veni vorba de nunți, zise Dixie apăsât.

– Despre asta vorbeam?

- Nu despre asta vorbim noi mereu? Invitațiile pentru nunta *ta* sunt încă pe biroul din depozit, Charlotte. Vrei să le aduc acasă diseară?

Dix și soțul ei, Jared, Dr. Bunăciune, după cum îi spunea ea, locuiau într-un apartament în Homewood, vecini cu Charlotte.

- Stai puțin... serios? Sunt încă pe biroul din depozit? Credeam că le-am luat acasă.

- Dacă le-ai luat cumva, ei bine, atunci au venit înapoi.

- Ha, ha, ce amuzantă ești, Dixie. Da, sigur, adu-le acasă. Pot să lucrez mâine la ele, după ce mă-ntorc de la biserică. Trebuie să văd dacă doamna Rose nu are cumva o listă de invitați din partea lui Tim...

- Te întâlnești cu Tawny la trei.

- Da, ok, după ce mă-ntâlnesc cu ea. Sau pot să lucrez la ele luni seară. N-am nimic programat pentru luni seară.

- Charlotte, pot să te-ntreb ceva?

- Nu...

- Te măriți peste două luni și...

- Am fost doar puțin ocupată, Dixie, asta-i tot.

Charlotte știa unde bate prietena ei cu întrebările. Charlotte își pusese singură aceleași întrebări timp de săptămâni, și tocmai nevoia unor răspunsuri o împinsese azi să urce pe munte.

- Am timp.

- Dar timpul se scurge.

Știa. Știa.

- Ar fi trebuit să alegem o dată cândva în toamnă pentru nuntă. Logodnă rapidă, nuntă rapidă... mă ia cu amețeală.

- Tim e un bărbat uimitor, Charlotte.

Știa. Știa. Era însă uimitor pentru ea?

- Uite, ar fi mai bine să-nchid. Trebuie să cobor de pe munte în câteva minute ca să am timp să-mi aranjez părul. Te sun mai târziu.

- Distracție plăcută în seara asta, Charlotte! Să n-o lași pe Katherine să te dea peste cap. Spune-i să nu te mai necăjească. Pur și simplu, fii acolo cu Tim. În primul rând, amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit.

- Voi încerca.

Charlotte închise, dar sfatul lui Dixie îi stăruia în minte. În primul rând, *amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit*.

Totul se întâmplase pe nerăsuflăte, cu fluturi în stomac, roman-tism și iar romantism. Nu era sigură că putea găsi măcar un motiv real, serios în tot vârtejul acela de emoții. În timp ce-și croia drum prin mulțime ca să iasă din cort, Charlotte fu luată pe sus de valul de oameni.

Îi zâmbi bărbatului de lângă ea și încercă să-l ocolească.

– Scuzați-mă.

Bărbatul însă nu se clinti, rămase bine înfipt pe picioare, pri-vind țintă la articolul ce urma să fie scos la licitație.

– Scuzați-mă, dar dacă mi-ați da voie să trec, nu v-aș mai sta în cale. Licitați pentru acel... Charlotte se uită peste umăr. Cufăr? *Acel cufăr urât?*

– Adunați-vă aici! Vânzătorul de la licitație sări pe un pedestal, lângă cufăr. Puhoiul de cincisprezece, douăzeci de oameni se năpusti în față, luând-o târâș și pe Charlotte. Se împiedică, pierzându-și sabotul, în timp ce era purtată de masa de oameni înainte. Suntem gata să începem licitația.

Bâjbâind după sabotul răătăcit, Charlotte își dădu seama că nu are cum să-l găsească și decise să mai aștepte. Licitanții pentru acest articol păreau foarte hotărâți. Cât putea dura licitația? Zece minute? Putea fi chiar distractiv să vadă de aproape întregul proces.

Douăzeci de dolari. Cufărul nu părea să valoareze mai mult. Charlotte aruncă o privire în jur să vadă cine era dispus să arunce banii pe o cutie de lemn lipsită de strălucire, ponosită și zgâriată, cu chingi de piele roase și crăpate.

Adjudecătorul era un bărbat care nu avea nimic aparte. De înăl-țime și greutate medie. Cu un păr ce se poate să fi fost cândva castaniu, acum devenit însă... sur? Cenușiu?

Purta în schimb o cămașă de un violet țipător, băgată în pantalonii gri-cărbune, prinși peste umeri cu bretele din piele. Sărise pe pedestal cu pantofii lui sport foarte curați.

Charlotte zâmbi. Îl găsea atrăgător, deși, atunci când și-a în-dreptat privirea spre ea, vâlvătaia albastră a ochilor lui mai degrabă a tulburat-o. Se dădu un pas în spate, dar rămase blocată în mulțime, din toate părțile.

- Lotul numărul zero, spuse judecătorul, iar vocea lui gravă o pătrunse și se cuibări înăuntrul ei ca o perlă caldă. Lotul cu numărul zero? Răsfoi paginile catalogului. Nu exista niciun lot cu numărul zero. Verifică apoi lista detaliată de la sfârșit. Dar nu era înregistrat niciun cufăr, nicio ladă, nicio valiză și niciun geamantan.

- Acest articol a fost salvat dintr-o casă cu doar câteva minute înainte să fie demolată. Cufărul a fost făcut în 1912, zise judecătorul și se aplecă spre mulțime. A fost făcut pentru o mireasă.

Privirea lui se opri asupra lui Charlotte, iar ea tresări și simți că i se taie respirația. De ce se uita la ea? Își ascunse la spate mâna cu inelul.

- E vechi de o sută de ani. Un secol. Armătura și pielea sunt originale și întreaga piesă este în stare bună, doar cam aspră și uscată.

- Ce s-a întâmplat cu încuietorea? Bărbatul din stânga lui Charlotte arătă, cu catalogul făcut sul, spre alama noduroasă ce înclua capacul.

- Ei bine, asta este o cu totul altă poveste. Vedeți voi, a fost sudată. Vânzătorul se aplecă și mai mult spre mulțime. Din nou, ochii lui albaștri rătăcitori și înflăcărați se opriră asupra lui Charlotte. De o fată cu inima frântă, zise el, mișcând din sprâncenele cenușii și stufoase.

Femeile din grup exclamară, într-un glas, „Ooo...” și se aplecară să vadă mai bine cufărul, în vreme ce Charlotte mai făcu un pas în spate. De ce o privea tocmai pe ea? Își duse instinctiv palma la piept, de parcă ar fi vrut să oprească zvâcnirile fierbinți ce îi puseseră stăpânire pe tot trupul.

- Iar, pentru cine și-o dorește cu adevărat, înăuntru e o comoară neprețuită.

Scrută adunarea ce părea să fie tot mai numeroasă și făcu cu ochiul. Atmosfera fu străbătută de un val de râsete, iar judecătorul păru satisfăcut că le captase tuturor atenția.

Bine, Charlotte a priceput. Nu era *de fapt* nicio comoară minunată înăuntru. Nu voia decât ca ei să creadă că ar putea fi. Era un vânzător pe cinste. Bravo lui!

- Hai să începem licitația de la cinci, zise el.

Câțiva se desprinseră din mulțime și se îndepărtară, slăbind presiunea ce o țintuise până atunci în loc pe Charlotte. Vârtejul de

aer răcoros pe care-l simți dintr-odată în jurul picioarelor era plăcut.

– Oferă cineva cinci? zise el din nou.

Charlotte cercetă chipurile celor care mai rămăseseră. Hai, să liciteze cineva cinci dolari. Acum, odată ce cufărul avea un preț și îndurase răsetele batjocoritoare, îi devenise simpatic. Auzind puțin din povestea lui, nu i se mai părea jalnic.

Toată lumea, *toate lucrurile* aveau nevoie de iubire.

Se scurseră alte câteva secunde. Să liciteze cineva, vă rog!

– Ofer eu cinci, zise Charlotte ridicând catalogul făcut sul. Putea să doneze cufărul bisericii, pentru misiunea cu copiii. Căutau mereu articole în care să depoziteze jucăriile sau să împacheteze cele necesare pentru excursiile pe care le făceau.

– Avem cinci sute. Adjudecătorul ținea mâna ridicată, fluturându-și degetele. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

– Cinci sute? protestă ea. Nu, nu, eu am licitat cinci dolari.

– Prețul era însă de cinci sute. Adjudecătorul dădu din cap spre ea. Ai tot timpul grijă la preț, domniță! Acum știi care este. Oferă cineva cinci sute cincizeci?

Vă rog, licitați careva cinci sute cincizeci! Cum de-a putut să fie atât de naivă? O păcălise alura lui de bătrân inocent.

Bărbatul de lângă Charlotte ridică și el catalogul.

– Dau eu cinci sute cincizeci.

Charlotte răsuflă ușurată, apăsându-și mâna pe piept. Mulțumesc, dragă domnule! Răsfoi din nou paginile catalogului, căutând o descriere, o informație, orice lucru cât de mic legat de cufăr. Nu apărea însă nicăieri pe listă.

– Cinci sute cincizeci, oferă cineva șase? Șase sute de dolari? Ochii vânzătorului erau vioi, expresivi, iar obrajii îi străluceau, îmbujorați, deși, în cort, aerul de munte se simțea destul de răcoros pentru luna aprilie.

Femeia de lângă Charlotte ridică mâna.

– Șase.

Încă trei licitanți se îndepărtară. Charlotte privi cufărul cu ochii mijiți, gândindu-se că ar trebui să profite de moment ca să-și vadă de drum. Trăise suficient din procesul de licitație.

În afară de asta, voia să și mănânce de prânz înainte să meargă la coafor. Apoi, după ce ar fi plecat de la salon, ar fi avut exact timpul necesar cât să se ducă acasă și să se schimbe, înainte ca Tim să vină să o ia la șase.

- Șase, oferă cineva șase sute cincizeci? Vocea judecătorului sălta la fiecare silabă.

- Șase sute cincizeci. Bărbatul din stânga ei. „Pot să-l folosesc pentru piese de schimb la un geamantan vechi pe care-l restaurez.

- Șapte sute, spuse Charlotte, cuvintele țâșnindu-i singure pe buze. Își dresе glasul și îl privi drept în față pe judecător.

Să fie folosit pentru piese? Niciodată! Ceva dinlăuntru ei se revolta la gândul că acel cufăr ar putea fi demontat.

- Cufărul ăsta merită să aibă și el parte de îngrijire atentă și de iubire.

- Chiar așa, tânără domniță. L-am salvat eu însumi. Și ceea ce salvez eu nu e niciodată distrus. Ochii vânzătorului străluceau, albăstrii, la fiecare cuvânt și o străfulgerau pe Charlotte cu fiori arzători. Oferă cineva șapte sute cinzeci?

Femeia de lângă ea ridică mâna.

- Opt. Charlotte nici nu-l mai așteptase să ridice prețul. Sute. Opt sute.

Fugi! Ieși de-aici! Charlotte vru să se-ntoarcă, dar picioarele refuzau pur și simplu să se miște din loc, iar tălpile îi rămaseră înfipite în gazonul domeniului Ludlow. O adiere a vântului de aprilie îi răcori broboanele de sudoare ce-i răsăriseră brusc pe frunte.

Nu-și dorea cufărul acesta. N-avea nevoie de el. Apartamentul ei era modern, micuț și, deocamdată, ordonat. Așa cum îi plăcea ei.

Malone & Co era un magazin de lux, rafinat și ultramodern. Unde ar putea strecura aici un cufăr vechi și uzat? Lăsând deoparte faptul că își cheltuise toți banii picați din cer pe renovare. Până la ultimul bănuț. Iar în cont mai avea exact atât cât să-și permită o nunță restrânsă. Suma de opt sute de dolari pentru un cufăr nu era prevăzută în buget. Dacă ar fi avut de gând să arunce atâția bani pe fereastră, și-ar fi cumpărat o pereche de pantofi Christian Louboutin.

- Îți cam face cu ochiul, nu-i așa? zise bărbatul în violet aplecându-se spre Charlotte și arcuindu-și sprâncenele stufoase.

- Din păcate, da.

Tim ar face o criză dacă i-ar aduce acasă chestia aia.

Charlotte privi cufărul. Oare cine era bărbatul sau femeia care îl stăpânise odinioară? Dar mireasa din 1912 despre care vorbise adjudecătorul – nu și-ar dori ea oare un cămin pentru piesa asta de mobilier veche și ponosită?

– Opt sute cincizeci, licită al doilea bărbat din stânga lui Charlotte.

– O mie de dolari. Charlotte își lipi palma peste gură. Era însă prea târziu. Făcuse oferta.

Oh, va trebui să-i explice asta lui Tim.

– Vândut.

Adjudecătorul își lovi palmele una de alta și scoase din buzunar un bilet. „Cufărul îți aparține.”

Charlotte citi biletul deja tipărit. *Salvat. 1000 \$.* Se întoarse pe călcâie spre el și strigă:

– Stați puțin, domnule, scuzați-mă, dar cum de ați știut?...

Bărbatul se făcuse, însă, nevăzut. Și, odată cu el, mulțimea și murmurul vocilor. Charlotte se trezi că nu mai e nimeni lângă ea, cu excepția cufărului ponosit și a vârtejului sclipitor din aer.

Capitolul doi

Charlotte se aplecă spre Tim, în timp ce priveau, de la masă, cum se derula aniversarea părinților lui. O sclipire când albăstruie, când chihlimbarie se revărsa peste farfuriile, după cum goneau prin sala de bal luminile de petrecere.

– A fost bună cina, nu-i așa? zise ea.

Haide, Tim. Sunt doar niște bani.

– A fost minunată.

Charlotte întoarse capul și-l privi. Pentru ea, Tim era întruchiparea perfecțiunii. Dacă putea spune așa. Nasul său drept se potrivea perfect cu buzele pline și cu bărbia simetrică, pătrată. Părul lung și nisipiu i se revărsa, cu o strălucire delicată, peste obrazul sculptat.

Acum, însă, chipul său, de obicei luminos și fermecător, avea o expresie abătută.

Of, de ce nu așteptase până la întoarcerea acasă pentru a-i spune? Acum, familia – Katherine – avea să dea vina pe ea pentru lipsa de implicare a lui Tim.

– Vrei să dansezi? Uite, Jack ne tot face cu mâna.

Jack era fratele mai mic al lui Tim, cel care venea imediat după el în succesiunea de cinci băieți. David, Tim, Jack, Chase și Rudy.

– Imediat, zise Tim și îi făcu semn lui Jack să aștepte.

Toți invitații prezenți la aniversarea a patruzeci de ani de la cununia părinților lui se băteau pe ringul de dans, cântând cât îi ținea gura *Celebrate good times, come on**.

Toți, în afară de Tim și Charlotte.

– Hai, Tim, ce mare lucru! Hai să dansăm!

Charlotte se ridică, netezindu-și fusta cu mâinile. Era hotărâtă să se distreze în seara asta, să uite de misiunea ei pe Muntele Roșu,

---

* *Celebrate good times, come on* („Haideți să sărbătorim vremurile bune”), vers din piesa *Celebration* (1980) a trupei Kool and the Gang. (n.tr.)

care o băgase în faliment, și să-și lase latura extravertită să pună stăpânire pe ea în seara asta. După-amiază, avusese o lungă conversație cu *fata aceea*, în timp ce stătea pe scaun și își făcea părul și manichiura.

Îmbrăcase o rochie de petrecere nou-nouță, bleumarin, cu cor-saj mulat și fustă cloș, scurtă. Și o pereche de pantofi cu baretă Jimmy Choo, asortați cu rochia, pe care îi cumpărase la reducere.

Totul mergea atât de bine în seara asta! Tim nu-și putea dezlipi privirea de la ea și, pentru prima dată, Charlotte simțea că face parte, cu adevărat, din familia Rose.

Și apoi, cu cincisprezece minute mai devreme, Charlotte se aplecase spre bărbatul ei și-i mărturisise: „O, Tim, am uitat să-ți spun, dar azi, pe Muntele Roșu, am nimerit la o licitație și am cumpărat un cufăr. Cu o mie de dolari.” Uite, vezi, n-a fost chiar atât de rău!

Apoi a observat o ușoară înnegurare în privirea lui. „O mie de dolari?” Tim era responsabil cu bugetul pentru nuntă și drămuise fiecare bănuț până pe 23 iunie.

După asta, au continuat să șuşotească, pe un ton aspru, Tim încercând să înțeleagă de ce și cum cheltuise ea atâția bani fără să se consulte cu el. Cearta înăbușită se sfârși abia când se servi desertul.

– Sper că nu ți-ai cumpărat rochia aia de cinci mii de dolari, pe care ți-o doreai, pentru că acum nu ne-o mai permitem.

– Nu, n-am cumpărat-o, spuse Charlotte, pe un ton ușor iritat. Nu mi-am cumpărat încă rochia.

Mărturisirea aceea plutea între ei, înnegurând și ultima fărâmă de veselie din privirea lui Tim.

– În două luni ne căsătorim, Charlotte. Tu ai un magazin cu rochii de mireasă.

– Știu, știu.

Oare când o să se învețe să-și țină gura? Își alesese momentul cum nu se putea mai prost.

Și-au mâncat prăjitura cu morcov într-o tăcere apăsătoare.

– Sigur nu vrei să dansezi? zise Charlotte luându-l ușor de braț.

Tim se ridică brusc de la masă.

– Ies să iau puțin aer.

– B... bine. Charlotte îl privi cum se îndepărtează și ochii i se umplură de lacrimi. Tim?

El se întoarse, privind în jos spre ea.

– Îmi pare rău pentru bani.

– Știu, Char. Își trecu ușor degetele peste gâtul ei, spulberându-i toate temerile. Nu-i nimic! Zău! Mă-ntorc într-o clipă!

În cele patru luni de când îl cunoștea, ajunsese să știe că Tim avea întotdeauna nevoie de timp să reflecteze. Rareori se-ntâmpla să ia decizii pripite. Un motiv în plus să se gândească pe-ndelete la tot calvarul cu nunta.

El nu făcea niciodată nimic din impuls – și-atunci de ce venise cererea în căsătorie atât de rapid? Să fi fost un moment de slăbiciune romantică? Nici măcar nu era sigură că Tim își *dorea* să se însoare cu ea. Și-atunci, ce-l făcuse să cadă în genunchi în fața ei, la doar două luni de când se cunoscuseră, și să-i pună inelul pe deget?

Dar ea? Ea își dorea să se căsătorească *cu el*? Probabil că mâine, în zori, ar trebui să se urce-n mașină și să mai facă un drum până la Muntele Roșu.

Dar, oh, cererea în căsătorie fusese atât de frumoasă și de romantică! Perfectă! Charlotte spusese „Da” fără să mai stea pe gânduri. Se lăsase în voia inimii. Așa cum îi spusese mereu Gert să facă.

Formația schimbă registrul, muzica deveni lentă și romantică, luminile de pe ringul de dans se estompară, iar cuplurile începură să se lege pe ritmul piesei *I Only Have Eyes for You**.

Charlotte își luă poșeta și porni spre toaletă. Dacă mai stătea mult acolo, cineva avea s-o ia la întrebări despre Tim.

După ce se văzu dincolo de ușă, Charlotte se simți recunoscătoare să fie, în sfârșit, singură. Se aplecă peste măsuța de toaletă și își studie în oglindă reflexia, ferindu-se de strălucirea luminilor ce o orbeau.

Șuvițele cârlionțate, ce scăpaseră din coc, i se revărsau pe gât. Apăsând ușor cu degetul sub ochi, își șterse o pată de rimel. În timp ce-și deschidea poșeta să-și ia rujul, o voce îi susură peste umăr.

– Arăți superb în seara asta, Charlotte!

Charlotte se uită în oglindă. Katherine, soția fratelui mai mare, David, stătea în spatele ei.

– Și tu la fel. Îmi place mult rochia ta.

Katherine se apropie de măsuța de toaletă și se aplecă spre oglindă, verificându-și părul și machiajul. Era prima și, de altfel,

---

* „N-am ochi decât pentru tine”, în engl. în orig. (n.red.)

singura noră din familia lui Marshall și Blanch Rose. O onoare pe care o lua în serios și pe care o apăra cu strășnicie.

– Te distrezi? o întrebă Katherine, afișând un zâmbet rece și forțat, în timp ce pescuia un ruj din poșetă. Tu și Tim v-ați certat? Ați șușotit tot timpul cinei. Bine că Blanch nu vă putea vedea, zise în timp ce-și dădea pe buze cu un roșu aprins. Tim e, de obicei, primul pe ring, iar în seara asta n-a dansat deloc până acum. El nu rata niciodată *Celebrate*.

– Mă distrez de minune, Katherine, mulțumesc, îi răspunse Charlotte, evitând cu eleganță încercarea lui Katherine de a stoarce informații de la ea. Conversația ei cu Tim nu era deloc treaba cumnatei lui. Patruzeci de ani de căsnicie reprezintă o adevărată piatră de hotar.

– Știi, Charlotte – Katherine smulse un șervețel din cutie – dacă tot vei face parte din familia Rose, ar trebui să începi să te comporți ca un membru al familiei. Îl tragi pe Tim prin colțuri întunecate și aveți conversații private, ca și cum n-ar avea voie să se alăture familiei lui. Nimeni nu va accepta vreodată ca așa ceva să se repete. Își tamponă cu șervețelul alb colțurile buzelor roșii.

– Te prinde bine nuanța, zise Charlotte, nefiind dispusă să treacă în defensivă și să discute cu Katherine despre familia Rose. N-ar fi avut niciun rost. Mai bine rămânea pe teritoriul ei. Avantajul de a juca pe teren propriu! Asistenta mea, Dixie, le machiază pe miresele noastre, iar ea folosește nuanțe de roz delicat pentru clientele noastre cu tenul deschis la culoare.

Katherine își aruncă rujul înapoi în poșetă.

– Ei bine, mi-a fost recomandat de vânzătoarea de la Saks. Dar nu schimbă subiectul, Charlotte!

– Avem un subiect? făcu ea.

Părea mai degrabă un interogatoriu. Charlotte își închise poșeta cu un clinchet și întinse mâna după un șervețel. Era mai bine să-i distragă atenția. Dacă ar lua-o la goană pe ușă, n-ar face decât să-i alimenteze bănuielile.

– Hai să-ți spun o poveste, Charlotte. Am fost vecină cu familia Rose de când aveam trei ani până în primul an de liceu, începu Katherine, făcând ghemotoc șervețelul și aruncându-l în coșul de gunoi. David mă ducea la școală când eram în clasa întâi. Da, chiar așa. El era mai mare, era într-a doua. Și apoi, în vara de dinainte de clasa a

șaptea, tatăl meu ne-a mutat în partea cealaltă a orașului, într-o vilă dintr-o comunitate exclusivistă. Aveam piscină, terenuri de tenis. Katherine își încrucișă brațele și se rezemă de măsuța de toaletă. Părinții mei erau nevoiți să muncească însă opzeci de ore pe săptămână ca să putem duce o viață de lux, iar asta ne-a dezbinat familia. Au divorțat la o zi după ce eu îmi luasem permisul de conducere, zise și își privi mâinile. Mă simțeam destul de pierdută, continuă ea, așa că m-am dus cu mașina în vechiul nostru cartier. Ultimul loc în care fusesem fericiți. Dave și Tim adunau cu grebla frunzele de toamnă în grămezi pe care să poată sări Jack, Chase și Ruddy. Era ca și cum timpul ar fi rămas în loc acasă la familia Rose, în afară de faptul că David se transformase în băiatul acesta înalt, împlinit, minunat. M-a văzut și mi-a făcut cu mâna. Am tras pe alee, în mai multe sensuri, și n-am mai plecat.

Charlotte se uită la ea în oglindă și privirile li se întâlniră pentru o clipă.

- Nu mă prea pricep să citesc printre rânduri, Katherine, zise Charlotte, vorbind în continuare cu o voce scăzută și fermă. Ce vrei să spui?

Charlotte se duse la chiuvetă să se spele pe mâini, ca să scape de privirea lui Katherine, tăioasă ca un laser.

- Uite, o să-ți spun deschis ce gândesc.

- Te rog.

Charlotte opri apa, se întinse după un prosop și, trăgând aer în piept, își strânse coastele ca pe un scut în jurul inimii.

- Charlotte, eu nu cred c-o să meargă între voi. Nu te potrivești în familia asta. Și nu pentru că n-ai putea, ci pentru că nu vrei. Ce se va întâmpla odată ce veți fi căsătoriți? Pe tata și mama Rose i-ar uci-de să vadă că Tim se-ndepărtează de noi.

- De ce... de ce s-ar îndepărta de familie? Katherine, aiurezi! Ia zi, când a lipsit Tim de la un eveniment de familie, de la cina de duminică sau de la vreo zi de naștere de când suntem noi împreună? Nici măcar o dată!

- Charlotte, Tim te-a cerut în căsătorie cu inelul bunicii la doar două luni de când te-a cunoscut, zise Katherine fluturând ostentativ două degete spre Charlotte. Păi, două luni i-a luat numai să o invite în oraș pe ultima lui prietenă. Se ruga, vorbea cu ea după slujba de la biserică, a așteptat să o cunoască puțin, a vorbit cu oameni care o

știa bine ca să afle cum e. S-au întâlnit vreme de șase luni și noi ne-am gândit că ea ar putea fi aleasa, pentru că Tim n-ar fi pierdut timpul cu o femeie dacă n-ar fi crezut că ajunge undeva. Apoi, din senin, te întâlnește pe tine la o cină de Crăciun și nu-l mai vedem aproape două săptămâni. Am crezut că și-a pierdut mințile. Mama Rose s-a temut că Tim va rata ziua de Crăciun cu noi.

– Relația ne-a luat pe amândoi prin surprindere, spuse Charlotte, rezemându-și umărul de peretele de lângă ușă. Dar el e făcut pentru mine. Și eu pentru el. Nu-i așa?

Charlotte nu mai întâlnise pe cineva ca Tim. Nu se mai simțise niciodată așa cum o făcea el să se simtă. Și niciodată nu fusese atât de îndrăgostită. Lăsând deoparte spaima pe care i-o dădea senzația continuă de cădere liberă și drumul pe munte făcut de dimineață pentru a scăpa de zgomotul orașului și pentru a-l auzi pe Dumnezeu, Charlotte își dorea cu disperare ca Tim să fie bărbatul cu care să trăiască aniversarea de patruzeci de ani a cununiei. Iubirea vieții ei.

Katherine îi aruncă o privire piezișă.

– Mi-a spus David că el și Tim nu și-au ales încă smochingurile.

– Mai e timp destul.

Charlotte încercă să o citească pe Katherine. Unde voia să ajungă cu tot acest interogatoriu?

– N-am văzut vreo invitație ori vreun anunț cu data nunții.

– Invitațiile sunt la mine acasă. Katherine, chiar te privește chestia asta? Tim și cu mine ne căsătorim. – Ah, dacă siguranța din glas i-ar ricoșa și în suflet! – Și o vom face exact așa cum vrem. Stai liniștită, n-avem de gând să ne rupem de părinții sau de frații lui, conchise Charlotte și o porni spre ușă.

– O, dar mă *privește*, i-o trânti Katherine. Ce se întâmplă cu familia asta mă privește și pe mine. Tim îmi e mai apropiat decât propriul meu frate. Nu vreau să-l văd rănit, nici să-i văd familia dezbinată. Cresc trei copii care poartă numele de Rose și vreau să crească la fel ca tatăl lor, nu să se izbească de necazurile pe care le-am îndurat eu cu părinții mei.

Charlotte puse mâna pe clanță și trase cu putere. Exact atunci, Lauren, partenera lui Rudy din acea seară, dădu buzna în toaletă.

– Charlotte, aici erai. Tim te caută peste tot. Bună, Katherine!

– Lauren...

Charlotte plecă fără să se mai uite în urmă. Tim stătea pe hol, rezemat de perete, cu mâinile în buzunare.

– Bună, zise el.

– Bună, zise Charlotte prăbușindu-i-se în brațe și lăsându-i prezența caldă să topească orice urmă a confruntării reci cu Katherine. Îmi pare foarte rău pentru banii pe care i-am cheltuit pe cufăr, Tim!

– Nu mai contează. Am avut nevoie să mă liniștesc, atâta tot. Îi ridică ușor bărbia cu degetul. Îmi pare rău pentru ce am spus despre rochia ta. Poți să-ți cumperi orice vrei tu. Ne descurcăm noi cumva.

Charlotte îl sărută, iar Tim își lăsă mâinile să alunece pe spatelul ei și o strânse la piept.

– Vrei să dansezi? spuse ea.

– Credeam că nu mai întreb!

Pe ringul de dans, Tim o înlănțui cu brațele și o privi pătrunzător, în timp ce cântăreața fredona despre „casa în care am crescut”^{*}.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Nimic, zise Charlotte legănându-se împreună cu el într-o parte și într-alta și de jur împrejur. Apanajul toaletei pentru femei.

– Dar ești supărată. Nu comiți un sacrilegiu dacă-mi spui.

Tim își lungi gâtul ca să vadă cine ieșea din alcovul toaletei.

– Deci Katherine era!

– Ar fi trebuit să mă avertizezi că e un pitbull.

– Nu credeam că o să se repeadă la tine, zise Tim și îi prinse, cu delicatețe, capul între palme. Mai mult latră decât mușcă.

– Pe tine te-a mușcat vreodată? întrebă Charlotte schițând un zâmbet, și toată tensiunea din schimbul de replici cu Katherine se topi. Pare să creadă că are unele drepturi asupra ta. Asupra întregii familii. Dacă am fi trăit în vremurile biblice și i s-ar fi întâmplat ceva lui David...

Sărutul lui Tim căzu pe buzele lui Charlotte, curmându-i gândul, și continuă amândoi să alunece în ritmul muzicii melancolice.

– Cea mai frumoasă față din încăperea e în brațele mele, îi șopti Tim la ureche, așa că, dacă nu te deranjează, n-aș prea vrea să discutăm despre soția fratelui meu.

---

^{*} *The house that built me*, cântec interpretat de Miranda Lambert (n.tr.)

Când o sărută din nou, Charlotte își lăsă mâinile să alunece în jurul gâtului său și toată povara de pe suflet se topi.

Puțin după ora unsprezece, Tim o duse pe Charlotte cu mașina acasă și urcă împreună cu ea cele patru etaje până la apartamentul ei, luând-o de mână, lărgindu-și nodul cravatei și deschindu-și primii nasturi de la cămașă.

– Ne gândeam să ieșim mâine cu motocicletele, să mergem pe pista cu zgură.

Tim se rezemă de perete, în timp ce Charlotte deschua ușa masivă din oțel a apartamentului. Tim era un motociclist pasionat.

– Paul și Artie n-au mai fost la curse de când s-au mutat în Texas.

Charlotte aflase în seara asta că Paul și Artie erau veri din partea mamei, din familia Buchanan.

– Vino cu noi. I-am convins să vină până și pe Dave și Jack.

– Am fixat o întâlnire cu Tawny. Charlotte aprinse lumina de la intrare și se rezemă de tocul ușii.

– Ai programată o întâlnire duminică?

Tim își lăsă mâna să alunece peste mijlocul ei și o trase mai aproape de el.

– Mergi la curse? *Duminică?*

Ea își ridică întrebător o sprânceană și zâmbi, în timp ce-l îngâna.

– Nu mergem la curse, mergem *cu motocicletele*.

– Va fi o cursă, odată pornite motoarele, zise Charlotte, apoi se întinse spre el și își trecu degetele prin părul lui. Vrei să intri?

– Crezi că mă cunoști suficient de bine?

O sărută jucăuș, strecurându-se pe lângă ea în apartament.

Îl cunoștea? Nu era greu să-i vezi firea competitivă și pasiunea pentru tot ce era extrem. Tim le afișa cu mândrie. Dar nu mai avu timp să se gândească la asta. Tim o trase spre el și o strânse la piept, lăsând ușa să se închidă în urma lor.

Chiar atunci, tocurile lui Charlotte se loviră de ceva tare, iar ea se împiedică și căzu pe spate, scăpând din îmbrățișarea lui.

Tim o prinse de mână înainte să atingă podeaua.

- Char, ești bine?

- Sunt bine... ce e cutia asta? Charlotte se aplecă să o desfacă și aruncă o privire înăuntru. O, invitațiile pentru nunta noastră!

- Ce caută pe hol?

Tim duse cutia pe măsuța de cafea din lemn masiv. Charlotte făcuse economii un an întreg ca s-o poată cumpăra - era primul obiect de mobilier pe care-l cumpărase efectiv.

- Le-a adus Dixie de la magazin.

Tim o privi printre gene.

- E nevoie de o întâlnire pentru nuntă? Ca să vedem cum stăm? Charlotte respiră adânc.

- Da. Săptămâna asta, Tim. Suntem deja la jumătatea lui aprilie.

Trecu pe lângă el și se-ndreptă spre masa din sufragerie, unde își lăsase iPad-ul.

- Luni seară? spuse Tim în timp ce butona ecranul telefonului. Nu, am ședință cu consiliul municipal. O privi cercetător pe Charlotte. Se pare că eu și Dave vom primi lucrarea de reamenajare din centru.

- Serios, Tim? Minunat! Marți am eu programată o întâlnire cu fata primarului.

- Fata primarului? făcu Tim și își arcui sprâncenele. Bravo! Sunt impresionat.

- A citit despre Tawny în ziar și s-a gândit că, dacă reușim s-o mulțumim pe Miss Alabama, cel mai probabil ne vom descurca la fel de bine și cu ea.

- Neapărat, hai să-i oferim fetei primarului un tratament à la Charlotte Malone. Ce zici de miercuri? Tim ocoli canapeaua, îndreptându-se spre masa din sufragerie. Sunt liber. Cina și apoi chestiunile legate de nuntă?

- Perfect.

Tim mai butonă puțin la telefon și apoi o strânse pe Charlotte în brațe pentru un sărut lung și domol.

- Ar fi mai bine să plec tocmai pentru că *nu vreau* să plec.

- Ne vedem dimineață.

Charlotte respiră adânc, cu ochii închiși, îmbătându-se de mirosul pielii lui. Îl privi apoi cum pleacă, sprijinită de ușa ce se închise cu un clic în urma lui. Sunetul acela îi trezea de fiecare dată temerea-fantomă de a rămâne singură. Pe deplin singură.

De când murise mama, Charlotte se împăca greu cu singurătatea. Era numai una. Gert obișnuia să pună un disc vechi, ceva despre numărul unu, cel mai singuratic număr.* Charlotte detesta acel cântec și pleca din casă ori de câte ori îl asculta Gert.

Charlotte Malone ajunsese să fie propria ei insulă, ivită în peisajul familiei – prin naștere sau prin moarte.

După ce-și aruncă pantofii din picioare, se duse la bucătărie să-și ia o sticlă cu apă. În timp ce răsucea dopul, se opri lângă fereastră și privi lung spre îndepărtata strălucire portocalie a orașului Birmingham, analizându-și gândurile, desprinsă de orice emoție.

O bătaie în ușă o făcu să tresară.

– Tim?

– Am un colet de la domeniul Ludlow pentru Charlotte Malone. Un cufăr.

Charlotte își lipi nasul de ușă și îl cercetă pe bărbatul de dincolo de vizor.

– E cam târziu, spuse ea.

Când plătise pentru livrarea cufărului se așteptase să-i fie adus săptămâna următoare. Nu cu un sfert de oră înainte de miezul nopții.

– Mie-mi spuneți! Trebuie doar să semnați de primire și-am și plecat!

Charlotte descuie ușa și un bărbat slăbănog, în blugi murdari și cu o mustață Fu Manchu luă cufărul și îl așează în apartament.

– E ușor. Sper că face cât ați dat pe el! zise și îi întinse clipboardul. Semnați aici!

După ce bărbatul plecă, Charlotte împinse cufărul în mijlocul apartamentului și se așează în genunchi în fața încuietorii sudate.

– Ei bine, noul meu prieten! Ai idee câte neazuri mi-ai făcut azi?

---

* Aluzie la cântecul *One is the loneliest number* („Unu e cel mai singuratic număr”) al trupei Three Dog Night. (n.red.)

Capitolul trei

Emily

August 1912

Birmingham

Întârziase. Din nou. Emily coti spre Highland, tăind-o prin curtea doamnei Schell, mergând repede, abținându-se cu greu să n-o ia la fugă și prinzându-și părul la loc, aranjând mai bine acele. Își dori ca aerul fierbinte de august să se miște, să adie. Transpirația îi picura pe ceafă, pe sub gulerul înalt și aluneca mai jos, pe spate.

Mama s-ar enerva, tata ar fi amuzat. Dar întrunirea sufragetelor se prelungea. Atâtea păreri, atâtea voci! Îi dădeau dureri de cap.

Emily o luă la fugă pe alee, pe lângă casă, spre intrarea servitorilor, ce dădea în bucătărie, cu fusta lovindu-i gleznele și tocurile tropăind pe pavaj.

Ei bine, dacă mama avea s-o certe că a întârziat, Emily putea să dea vina pe Phillip. O prinsese când pleca de la ședință. Numai când își amintea sărutările din spatele trăsorii lui, simțea cum o cuprinde fierbințeala.

Măcar dacă ar fi prins-o înainte de întrunire! Ar fi avut timp mai mult, iar ea ar fi scăpat de discursul jalnic al doamnei Daily. Vocea i se ridica și apoi scădea și iar urca, pentru a urca apoi din nou.

Doamna Daily era chiar amuzantă. Emily râse ușor și, când ajunse în dreptul unui brad mare, o mână țâșni de după el, o apucă de braț și o trase în spatele copacului.

Emily se răsuci țipând, cu pumnul tras înapoi, gata să lovească. Earl Donaldson, vecinul și prietenul ei din copilărie, știa cât de tare

lovea. Sărise de după copaci de prea multe ori și, în cele din urmă, fata îl pocnise.

– Emily, liniștește-te, eu sunt! Eu sunt!

Își lăsă pumnii jos și privi lung în ochii lui Daniel Ludlow. Genunchii i se înmuiară.

– Daniel, ce faci aici? Se aruncă asupra lui, iar bubuitul din pieptul ei se auzea puternic și deslușit. Trecuse atât de mult, trecuseră luni de când nu mai primise vești de la el.

– Te caut pe tine, asta fac, prostuțo. *Tu* unde ai fost?

– Unde am fost? Chiar aici, unde m-ai găsit. *Tu* unde ai fost?

– Știi unde am fost. Nu mă necăji.

El zâmbi, punându-și șapca de baseball de-a-ndoaselea, iar hotărârea fetei de a rămâne supărată pe el se topi cât ai clipi.

– M-am uitat după tine când am fost în oraș. Cum se face că n-ai venit la niciun meci de-al nostru?

– Am avut treburi mai importante.

Emily își întoarse fața și nu-l mai privi, dar asta, preț de vreo jumătate de pas. Se aștepta ca ea să lase baltă totul și să dea fuga la stadionul Rickwood doar ca să-l vadă pe el cum dă cu bâta într-o minge?

– Ce-i mai important decât baseballul?

O ridică în brațe și o învârti prin aer.

– Mi-a fost dor de tine.

Își lipi obrazul de al ei, iar Emily îl cuprinse în brațe.

– O mulțime de lucruri sunt mai importante decât baseballul. Arta, teatrul, educația, mișcarea sufragetelor, să învăț de la mama cum să conduc gospodăria.

Emily se îndepărtă de el atunci când o puse jos, lăsându-l cu buzele-n aer, țuguiate în căutarea unui sărut.

– Dacă ți-a fost dor de mine, de ce nu mi-ai scris? Și mai există un lucru numit telefon. Ai auzit de această invenție, nu-i așa?

– Haide, Em! Sunt un jucător de baseball sărac. Nu-mi permit să dau telefoane.

Daniel îi răsuci pe deget o șuviță de păr rebel, ce i se unduia pe gât. Ea își ținu răsufierea, simțind furnicături când degetele lui îi atinseră pielea.

– Și ți-am scris. În fiecare săptămână. Problema e, domnișoară, tu de ce nu mi-ai răspuns?

Emily se desprinsese din strângerea mâinii lui. O tulbura, o copleșea cu farmecul său.

– Ai venit în Highland să mă verifici? Cum de n-am fost la meciurile tale de baseball? Cum de nu ți-am scris? Tu ești cel care s-a urcat în autobuzul ăla și a plecat, împreună cu paisprezece bărbați urât mirositori, ca să jucați un joc stupid. Închipuie-ți, bărbați în toată firea alergând toată ziua prin țărână după o mingiuță albă!

– Em, e baseball. Distracția favorită a întregii Americi.

Daniel își ridică brațele, cu o expresie ce-i trăda pasiunea.

– E cel mai tare joc din lume. Și merge din ce în ce mai bine, Em.

Își scoase șapca de pe cap, își trecu degetele prin bretonul des și apoi și-o puse la loc. Avea un B mare pe ea, inițiala echipei lor. Barons.

Avem reguli noi și ligi mai multe, reluă el. Un *hitter* sau un *sacker* bun poate să câștige un salariu decent acum. Se nasc staruri. Cy Young, Nap Lajoie, Ty Cobb. Se zvonește că face bani frumoși cu Tigers. Cinci mii de dolari.

Cinci sau șase mii de dolari pe an? Tata câștiga atât sau chiar mai mult numai într-o lună. Iar Phillip Saltonstall și tatăl lui, încă și mai mult. Mergeau cu mașini Oldsmobile, nu cu autobuze ieftine, și trăiau în case frumoase, nu în moteluri înșirate pe marginea șoselei.

– Pe mine nu mă interesează Cy Young sau Ty Cobb. Pe mine mă interesează, mă *interesa* Daniel Ludlow. Ai venit să-mi spui că semnezi un contract la profesioniști pe mii de dolari?

Emily se opri țațoșă, își încrucișă brațele și așteptă. Acum clar întârziase la cină, dar în fața ei stătea Daniel. Daniel!

– De fapt, nu.

Daniel se întoarse, strecurându-și mâinile în buzunare. Lanțul ceasului de aur sclipi în soare.

– Eu nu câștig mii de dolari din baseball. Tocmai de aceea renunț. Îmi place mult jocul și ar fi strașnic dacă într-o zi aş putea să-mi cumpăr propria echipă, dar deocamdată... – un sentiment înăbușit, ce se întrezărea în ochii de un albastru strălucitor, îi mistui lui Emily și ultima fărâmă de mânie – am obținut un loc de muncă la Institutul Pollock Stephens.

– Colegiul meu? Ce să faci? Să predai?

Daniel se-ntorcea acasă!

- Când s-a întâmplat asta? Nu-mi vine să cred că renunți la sportul pe care îl iubești. Mărturisesc că asta aproape că mă face să-mi pierd respectul pentru tine. Ce te-a apucat să faci așa ceva?

- Nu știi, Emily? Tu ești motivul.

- Eu?

Se simțea lipsită de apărare în fața avansurilor lui și, când o trase în brațele lui, Emily se lăsă în voia inimii.

- N-am mai primit nicio veste de la tine de cinci luni! Nicio scrisoare. Nici o carte poștală măcar.

Mirosea a săpun și a bumbac cald, proaspăt spălat.

- Ți-am scris în fiecare zi, jur! Și-am pus eu însumi scrisorile la poștă.

Îi mângâie umărul și o sărută pe tâmplă. O frământare romanticească zvâcni în pântecul lui Emily.

- Ce mai contează, scumpa mea, acum sunt acasă!

- Mi-a fost așa dor de tine! N-am cu cine să joc crochet. Emily se ghemui în brațele lui. Sau cu cine să-ncerc dansurile noi. Cu tata și Phillip?

Își ferecă buzele. Phillip! Daniel nu știa de el!

- Phillip?

Daniel îi atinse bărbia, aplecându-se ca s-o privească în ochi, dar Emily se trase într-o parte.

- Spune-mi, așadar, ce te-a făcut să renunți la baseball?

Își încrucișă brațele la piept și își împietri inima. Acum aparținea altui bărbat.

- Ei bine, începu Daniel, încet și prudent, fără să-și dezlipească privirea de ea. Am pierdut două meciuri la rând într-o singură zi, în fața celor de la Memphis Turtles, iar băieții erau nervoși din cauza asta. Fumau și înjurau, beau, iar autobuzul mirosea ca un canal după o vară fierbinte și secetoasă și m-am întrebat: „De ce îmi place mie mai mult cu prostovaniile ăștia decât cu fata mea dragă?” Cine-i Phillip, Emily?

- Dar tu iubești baseballul, Daniel. Cum rămâne cu șansa ta pe teren, când poți să răsucești bâta și să-ți iasă niște aruncări fantastice și „să simți fiorul lemnului ce trosnește”... Nu asta mi-ai spus tu că îți place la joc?

Emily lovi aerul cu o bătă închipuită, zâmbind, încercând să-l convingă pe Daniel cu argumentele propriului său vis, încercând să-l împiedice să mai pună întrebări despre Phillip. Nu plănuiise întâlnirea asta astăzi. Sau mâine. Sau oricând altcândva, dacă era să fie sinceră. *O, Daniel!*

- N-am crezut că mă ascultai în acele seri în care ne plimbam prin curtea școlii.

- Am auzit fiecare cuvânt. Mi-au plăcut mult plimbările noastre pe-nserat.

- Dacă aș fi avut bani, te-aș fi dus la un film sau la o cină simandicoasă. Își întoarse buzunarele pe dos. Ce să facă un student sărac cu o față frumoasă ca tine? N-aveam decât baseballul să mă facă să par important.

- Nu trebuie să pari important în fața mea. Plimbarea prin curtea școlii era o întâlnire frumoasă, Daniel Ludlow! Încă mă gândesc la momentele acelea.

- Și eu la fel și de-asta am și renunțat la baseball, Emily! Mi se părea fără sens să mai joc atunci când mă gândeam la tine. Și mă gândeam tot timpul.

Respirația îi era tot mai slabă și sacadată pe măsură ce vocea lui căpăta un ton tot mai grav. Ochii lui îi căutau pe ai ei.

- Nu iubesc baseballul. Te iubesc pe tine.

- Mă iubești? Cum e posibil să mă iubești? Nu te-am mai văzut și n-am mai auzit nimic despre tine din aprilie.

- Am trimis cinci sau șase scrisori în fiecare sâmbătă, în care îți ceream să mă aștepți, zise el și o privi de sub cozorocul șepcii. Chiar nu le-ai primit?

- Aș zice că nu le-am primit dacă le-aș fi primit?

Emily îl ocoli și porni spre leagănul ce atârna de ulm. Stomacul îi forfotea, amintindu-i că mama va pune masa în curând, dar nu putea să-l lase încă pe Daniel. Se împinse cu degetele de la picioare în iarbă, punând leagănul în mișcare. Daniel se rezemă de trunchiul copacului.

- Aș spune că ți-am scris dacă nu ți-aș fi scris, Emily?

Daniel își dădu șapca jos, iar claiă încălțită de păr des și castaniu i se cârlionță peste frunte și în jurul tâmpelilor. Emily obișnuia să-i zburlească ușor cârlionții ca să-l necăjească, după ce el se străduia din rășputeri să-și netezească părul.

– Aș vrea să vin să te caut mai târziu în seara asta, dacă ești de acord.

Emily împinse din picioare și înălță leagănul. Seara de august găzduia o mulțime de culori – roz, violet, portocaliu și albastru – dar nu-i dădea nicio idee despre cum să-i spună lui Daniel, dragul de Daniel, noutățile.

Daniel o privea zâmbind, dar întrebător, de fiecare dată când ochii li se întâlneau. *Pot să vin să te caut?* Într-un final, prinse leagănul și se apropie cu fața de a ei.

– Ce nu îmi spui?

– N-am primit scrisorile de la tine, Daniel.

Panica se învolbură în pieptul lui Emily și în jurul gândurilor sale. Se lăsă să alunece de pe scaunul lat de lemn, încercând să se strecoare pe lângă Daniel în curte, dar el o prinse în brațe.

– Dar acum sunt acasă. Cu sau fără scrisori, același lucru simt. Mi-am găsit o slujbă și un apartament mare în casa Ridley... Emily, vreau să vorbesc cu tatăl tău.

– Cu tata? făcu Emily și se desprinse din strânsoarea brațelor lui. La Ridley? Avea de gând să o ceară în căsătorie și să o ducă apoi să trăiască la Ridley?

– Ridley e un apartament frumos. Nu e tocmai un conac ca al tatălui tău...

Flutură șapca din mână, arătând către casa mare de piatră, iar o bucată din ziua azurie părea că rămăsese suspendată pe acoperișul întunecat.

– Dar e un loc numai bun pentru un cuplu de îndrăgostiți la început de drum. N-am de gând să rămân profesor mereu, Emily. Am planuri să...

– Phillip... e vorba de Phillip, Daniel.

– C... cum adică? Care Phillip? Am crezut că suntem înțeleși, Emily!

O nedumerire tristă și apăsătoare răzbătea din întrebările lui. Era contrariat.

– Dar tu ai plecat!

O, la naiba, cum să-i spună?

– Am fost plecat cinci luni, nu cinci ani!

Daniel o prinse ușor de umăr și o întoarse delicat cu fața spre el.

– Ai renunțat la mine atât de repede?

– Daniel, ne-am plimbat de câteva ori prin curtea campusului, am fost la câteva serate dansante și reuniuni ale fraților, dar... n-a fost tocmai o înțelegere.

Emily își lipi palmele una de alta. Oare sunau convingător cuvintele ei? Petrecuse ultimele cinci luni spunându-și că tot ce simțea pentru Daniel era doar pasiune nebună, nu iubire adevărată.

– L-am reîntâlnit pe Phillip la „Balul în alb și negru”. În mai.

– Înțeleg.

Daniel își feri privirea și își puse șapca pe cap.

Lacrimi înțepătoare o podidiră pe Emily când văzu tenta roșiatică pe care o căpăta nasul lui Daniel. Își ținu respirația și își acoperi cu mâna buzele tremurânde.

– Daniel, ascultă-mă, fii serios o clipă! Chiar ai crezut că ne vom căsători?

Întinse mâna spre el, dar și-o trase înapoi fără să-l atingă.

– Am fost și vom rămâne mereu prieteni din facultate. Nimic mai mult. Înțelege, *te rog, Daniel!* Înțelege, *te rog!*

– Nu, eram mai mult de-atât! Am crezut că ne vom căsători. De-aia am renunțat la echipa Barons și m-am întors acasă!

– Dar noi nu ne-am făcut declarații *adevărate*. Nu ne-am făcut promisiuni.

Nu, nu-l trădase.

– Cum puteam să-ți cer să te măriți cu mine, când eu plecasem cu un autobuz? Dar era de la sine înțeles, Em. Nu? Că ne iubeam și ne doream să fim împreună!

– Eu și Phillip... ne potrivim. Familiile noastre sunt prietene de ani întregi. Avem aceleași...

– Legături sociale? Aceeași bogăție opulentă?

Stăruința duioasă a lui Daniel se schimbă radical, într-una tăioasă și cinică.

– Când ne-am cunoscut știai cine sunt, de unde vin și ce așteptări poți avea de la mine.

– Da, dar am crezut că am întâlnit o fată cu minte și voință proprie. Una care ar alege o viață care să-i placă și un soț pe care să-l iubească.

Luându-și inima-n dinți, Emily îl întrerupse.

– Exact asta fac. Căsnicia înseamnă mai mult decât niște amintiri din facultate. Mai mult decât o afecțiune copilărească, mai mult decât hohote de râs.

Știa și el, de bună seamă, că o fată ca Emily trebuia să țină seama de statutul ei social, de privilegiu, de avere și de educație. De familia ei.

– Doar atât am însemnat noi? O distracție? Spune-mi, îl iubești?

Vocea lui Daniel ezită puțin în timp ce se trăgea în spate spre un mustang cafeniu cu negru, legat de stâlpul de care tata priponea caii. Iapa murgă a tatălui își vârâse capul pe fereastra grajdului, pufnind din buze spre căluțul lui Daniel, cochetând cu el.

– Daniel, eu...

Emoția înflori dintr-un cotlon al inimii ei.

– Da, îl iubesc, orice ar însemna asta. Să iubești e ceva subiectiv, nu crezi?

– Nu. E un verb de acțiune.

Daniel se întinse spre Emily, lăsându-și degetele să alunece pe rotunjimea chipului ei.

– Un verb pe care eu sunt dispus să-l pun în aplicare. Să te iubesc pentru tot restul vieții. Sunt pregătit să vorbesc cu tatăl tău chiar acum, Emily. Sunt demn de încrederea lui. Mă voi dovedi mai vrednic decât Saltonstall.

Emily se îndepărtă de el, și lacrimi fierbinți i se amestecară cu o furie rece.

– Nu pot să-i fac una ca asta.

– Dar mie poți să-mi faci?

Obrajii prelungi și bărbia pătrată îi trădau sentimentele. Chiar și de la câțiva pași depărtare putea să-i vadă pieptul tresăltând, să-i simtă bătăile inimii.

– M-ai părăsit. N-aveam decât două alternative: să merg mai departe sau să-mi pierd mințile iubindu-te fără speranță.

Apoi Emily scrâșni din dinți și mărturisi:

– A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac.

– Acum sunt aici.

– Nu, Daniel. Între noi totul s-a terminat. Phillip e un om minunat, bun și atent, curtenitor și citit, educat și respectat în acest oraș.

– Respectat? Saltonstall?

Râse, încet și glacial.

- Ți spun eu ce e, cu adevărat, Em. Phillip Saltonstall e un...

Daniel se opri, strângând din buze.

- Are o mulțime de... e un...

- Ce e?

Emily își încrucișă brațele la piept, iar adierea vântului îi răcoarea pielea, nu însă și inima.

- Spune ce ai de spus, Daniel. Pari să știi multe.

- N-am nimic de spus.

Se dădu în spate, un pas, doi, mai întâi încet și apoi tot mai repede.

- La revedere, Emily!

În loc să o ia la fugă pe pajiște, se întoarse brusc, o apucă de umeri și o sărută, pătimaș și tandru.

O emoție puternică îi clocoțea lui Emily pe buze și în inimă, când îl privea cum aleargă spre calul lui înșeuat și se-ndepărtează călare. Tropăitul copitelor răsună în odăile pustii ale inimii lui Emily... în locurile în care crezuse odată că înflorește iubirea pentru Daniel Ludlow.

Se prinse de ramurile bradului, încercând parcă să-și găsească acolo tăria sufletească, fără să-i pese că acele îi zgâriau palmele.

- Îmi pare rău, Daniel, șopti ea, rugându-se ca vântul să-i poarte cuvintele până la el și să-l aline.

Venise, însă, prea târziu. Emily se dedicase trup și suflet viitoarei sale căsnicii cu Phillip Saltonstall. Era cel mai bine așa.

Daniel Ludlow venise, pur și simplu, prea târziu. Prea târziu.

Capitolul patru

Emily stătea la chiuveta din bucătărie, lăsând apa rece să-i șiroiască peste degete, în timp ce o ultimă lacrimă i se prelinse de pe bărbie, făcându-se nevăzută în vârtejul din rozetă.

Soarele de la ora cinci țesea crâmpoie roșcat-aurii printre copaci și arunca pe pământ umbre subțiri și întunecate. O boare călduță de caprifoi, ce se strecurase prin fereastra deschisă, făcu draperiile să se învoluteze.

Stropindu-se cu apă pe față, Emily se frecă la ochi, pentru a-și alunga fierbințeala lacrimilor și imaginea lui Daniel. Cum îndrăznește să se întoarcă după atâta timp și să-i tulbure viața? Phillip era așteptat în curând la cină, deci trebuia să se liniștească.

Apucă un ștergar de pe stinghia de sub chiuvetă și se șterse pe față. Dacă Daniel îi trimisese scrisori, atunci ce se întâmplase cu ele? Unde dispăruseră?

- Aici erai, domnișoară!

Molly intră în bucătărie, cărând în șorț o grămadă de roșii.

- Te-am căutat. Unde te-ai dus după întrunire? Cum ți s-a părut? Ești gata de marșul pentru vot?

- Nu știu, Molly. Totul pare cam... M-a căutat mama?

Emily rămase cu spatele la fata în bucătărie și la bucătăreasă și se mai liniști.

- E cald azi, nu-i așa?

- Arșiță. Da, domniță, ar-șii-ță. Îhîmmmm.

Cuvintele cântate ale lui Molly o făcură să tresară. Femeia părea să știe un secret.

- Nu te-a căutat mama dumitale.

- Molly, m-ai văzut puțin mai devreme?

Emily împături ștergarul și îl atârână la loc pe stinghie.

– O, nu știu. Molly dădu drumul roșiilor în chiuvetă. Crezi matală că am timp să mă uit pe geam ca să te prind când săruți câte un tânăr care nu-i domnul Saltonstall?

– O, Molly, *ai văzut!*

Emily ocoli masa și se așeză drept în fața lui Molly.

– El m-a sărutat pe mine. Nu eu pe el!

– Mie mi s-a părut că și mata îl sărutai pe el.

– Nu-l sărutam... El m-a... m-a înșfăcat.

Emily lovi cu palma în blatul gros de lemn din fața lui Molly. Femeia era cu doar cinci ani mai mare decât ea și, la cei douăzeci și șapte de ani pe care-i avea, îi era mai mult ca o soră decât ca o servitoare.

Mama o angajase pe Molly când aceasta din urmă avea șaisprezece ani și abia venise din Irlanda, cu un singur rând de haine în geamantan. Într-o după-amiază în care erau la cumpărături în centru, mama o auzise pe Molly întrebând, în stânga și-n dreapta, de o slujbă și rămăsese șocată atunci când un tip din Boston, care nu dădea doi bani pe irlandezi, o luase peste picior și o refuzase cu brutalitate. Mama o angajase pe loc.

În aceeași seară, la cină, mama îi spusese tatei: „O fată așa drăguță ca ea ar fi sfârșit ca dansatoare în vreun local. Oare nu-mi făceam eu păcate în fața bunului Dumnezeu lăsând să se-ntâmples una ca asta, dacă tot îmi stătea în putere să fac un bine?”

– Daniel m-a sărutat pe mine, m-auzi?!

Emily se aplecă în față s-o apuce de umeri pe servitoarea cu părul lucios.

– Pe toți sfinții!

Molly se feri de Emily și ochii căprui îi scânteiară.

– Daniel era? Unde a stat ascuns în ultimele cinci luni, când te-a lăsat să-ți pui mii de întrebări și să plângi în pernă?

– N-am plâns, Molly. De unde ți-a venit o asemenea idee?

– Am și eu urechi, nu? Iar Big Mike aude până și o pasăre care înghite un vierme.

Molly apucă prima roșie, o tăie în patru și aruncă feliile într-un castron.

Camera lui Molly era chiar sub odaia lui Emily. Iar Big Mike, majordomul tatei, venise la grajduri într-o după-amiază când ea urcase în pod ca să-și ascundă lacrimile în fân.

– A zis că mi-a scris scrisori, spuse Emily, așezându-se încet pe scaunul din bucătărie. A venit azi să-mi spună că se lasă de baseball și că și-a găsit un loc de muncă și un apartament.

– Scrisori, zici? O, uite ce mizerie am făcut! zise Molly arătând spre sucul zemos de roșii de pe tocător, în timp ce puneia feliile în castrol. Cuțitul ăsta trebuie să fie tocit ca...

– Cuțitul n-are nimic, Molly.

Emily își puse mâna pe brațul femeii.

– Nu iei tu poșta în fiecare zi?

– Domnișoară, dacă vrei o listă a treburilor mele în gospodărie, vorbește cu mama ta. Eu trebuie să mă ocup de cina asta.

Molly își feri privirea, depărtându-și brațul de mâna lui Emily.

– Ce-o să-mi zică tatăl tău dacă n-o să aibă pe masă salata de vară și plăcinta cu roșii?!

– Molly, spune-mi ce știi!

Tăie încă o roșie, dintr-o singură mișcare rapidă și își strânse buzele până pâli din ele orice urmă de culoare.

– Ce s-a întâmplat cu scrisorile lui Daniel?

Hârș, hârș, hârș.

– Nimic nu-i mai bun, într-o seară fierbinte de vară, decât o salată. Am comandat și înghețată, de la negustor, pentru diseară. Știi, domnul Saltonstall vine la cină. De fapt, cred că...

– Unde sunt scrisorile, Molly?

Molly lovi cu putere următoarea roșie nevinovată.

– O! exclamă Emily și își duse mâna la piept. Tata. Le-a... spune-mi, nu le-a pus pe foc?

Molly o săgetă din priviri.

– Gândește-te la tatăl tău, Emily. Ar face dumnealui una ca asta?

– Aș zice că nu, dar de ce le-a luat, în primul rând? Sau a fost mama?

– Pe sfinții binecuvântați, nu! N-a fost mama dumitale. Într-o zi femeia asta va ajunge o sfântă pentru că m-a salvat.

Emily își făcea de lucru cu coafura ei în stil pompadur, din care șuvițele se tot desprindeau, scotea agrafele lungi, își lăsa părul să se

reverse pe umeri, ținând astfel în frâu mânia pe care-o simțea față de tatăl său, care îi ascunsese ceva ce era numai al ei. Nu-i stătea în fire!

– Molly, scrisorile!

Ușa bucătăriei se deschise și apărură servitorul Tatei, Jefferson.

– Aici erați, domnișoară Emily!

Jefferson purta un costum deschis la culoare și o cravată subțire. Transpirația îi păta cămașa albă, șifonată și îi trecea prin vestă.

– Vă caută tatăl dumneavoastră. E în bibliotecă.

Emily se ridică ușor de pe scaun.

– Bine. Jefferson, în ce dispoziție e tata?

Șterpeli o felie de roșie din salată, uitându-se la Molly.

– E destul de vesel. Are o licărire în ochi.

– Bine. Mă duc imediat.

După ce Jefferson ieși din încăpăre, cu o plecăciune, Emily se întoarse spre Molly.

– N-am terminat cu tine!

– Las-o baltă, domnișoară! zise, dar Molly o apucă de braț. Ce-a fost a fost! Gândește-te la domnul Saltonstall! Tonul vocii ei deveni sentimental și visător. E un bărbat cumsecade și chipeș pe deasupra, numai bun pentru dumneata și poziția dumitale socială. Te adoră, nu-ți iese din vorbă. Sunt sigură că și domnul Ludlow e în regulă, numai că tatăl dumitale a muncit din greu să-ți ofere viața asta, să ai tot ce-i mai bun. De ce te-ai mărită cu un om de rând ca Daniel Ludlow, când Phillip Saltonstall te vrea alături? Iubirea nu ține când n-ai ce pune pe masă sau nu-s bani în bancă și copiii-ți plâng de foame. Ai încredere în mine, că știu ce spun!

Îndreptându-se către ușă, Emily se gândi la vorbele lui Molly.

– E mai bine să mă mărit cu Phillip, nu-i așa? E bun la suflet și fermecător... educat.

La fel era și Daniel, în toate privințele.

– Chiar educat la o universitate cu pretenții din nord! Yale!

– Phillip e chipeș și spiritual.

La fel era și Daniel. Îi era însă de folos să înșire trăsăturile minunate ale lui Phillip. Ce memorie scurtă avea!

– Va fi un tată extraordinar!

Dar și Daniel ar fi fost un tată puternic și iubitor.

– Părinții noștri se adoră, își întări Emily argumentele. Vom avea casa părinților lui, de pe Muntele Roșu.

– Cred că știi foarte bine ce ai de făcut, domnișoară!

Da, da, știa.

Mama lui Daniel murise când el avea cincisprezece ani. Tatăl său era ofițer de poliție în Birmingham și îi lăsa adesea pe Daniel și pe fratele lui să se descurce singuri. Și el se descurcase de minune. Făcuse o facultate, jucase baseball, își găsisse un post de profesor la cea mai prestigioasă școală din oraș și închiriasse acum un apartament în mult respectata Casă Ridley.

Phillip era însă moștenitorul averii Saltonstall. Urma să fie o personaj de frunte în lumea industriei, un lider al orașului Birmingham. Emily s-ar implica în liga femeilor sau în orice instituție filantropică ori cauză și-ar dori. Ar avea tot ce i-ar pofti inima, inclusiv o moșie pe Muntele Roșu, cât patru sau cinci apartamente din Casa Ridley la un loc.

– Da, spuse ea cu voce tare. Phillip e alegerea logică. Cea mai bună alegere pentru armonia generală.

– Bun, mă bucur că ne-am lămurit. Du-te acum de vezi ce-o vrea tatăl dumitale și ieși din bucătăria mea! Îmi distragi atenția, iar mama ta o să vrea să știe de ce nu-i gata cina.

Lacrimi maronii sclipeau în ochii lui Molly.

– Mă bucur pentru dumneata, domnișoară!

Emily se opri la oglinda din hol să-și netezească părul revărsat peste umeri și să-și prindă agrafele rătăcite în cordon. Își vârî cămașa în fustă și își trecu mâinile peste poale, mulțumită că urmele lacrimilor dispăruseră. După ce va trece pe la tata, se va spăla și se va schimba pentru cină.

Zâmbetul înlăcrimat al lui Molly îi reveni în minte. *Mă bucur pentru dumneata, domnișoară!* De ce atâta emoție după ce Emily decisese că Phillip era alegerea cea mai bună? N-avea timp să se gândească la asta acum. Ajunsese deja la ușa bibliotecii tatei.

– Bună ziua, tată!

Emily intră, fără să bată la ușă, în camera mare și răcoroasă. Tata își petrecea diminețile la casa de schimb valutar, întorcându-se acasă spre după-amiază, să lucreze în confortul bibliotecii sale. Dincolo de ferestrele mari, un desiş de plopi adăpostea ferestrele de razele soarelui de vară, la apus.

– Emily, draga mea!

Tata se ridică de pe scaun, iar Emily văzu atunci că nu era singur în cameră. Phillip se ridică și el când Emily păși înăuntru.

– Phillip, ești aici!

Își strânse părul la ceafă. Probabil că arăta îngrozitor. După ce se întâlnise cu el în oraș, luase până acasă troleibuzul plin de praf.

– Nu mă așteptam să te văd așa devreme! îi zise, apoi se uită urât la tata și-l întrebă: De ce nu i-ai spus lui Jefferson să-mi dea de veste?

– Am ajuns mai devreme ca să vorbesc cu tatăl tău.

Phillip era chipeș și parfumat, calm și încrezător, cu o sclipire de bucurie în privire. Traversă încăperea ca să-i iasă în întâmpinare și o sărută pe obraz cu decența unui gentleman – decență pe care o lăsase deoparte când rămăseseră singuri în trăsura lui.

Emily se sprijini de el, dar o străfulgeră amintirea mirosului simplu de săpun și a îmbrățișării vânjoase a lui Daniel. Își ridică privirea, în vreme ce strângea cu degetele brațele subțiri ale lui Phillip, apoi își drese glasul și zise:

– Miroși ca parfumeriile alea de lux.

– E un parfum pe care l-am cumpărat când am fost la Paris anul trecut. Îți place?

– Ți se potrivește, Phillip. Foarte sofisticat.

Deși ea prefera mirosul simplu și curat al săpunului de leșie al lui Daniel.

– Ei bine..., începu Tata dregându-și glasul și ridicându-se de la birou. Eu trebuie să dau un telefon la firmă. Scuzați-mă!

Emily îl privi pe Tata cum se îndepărtează și i se strânse inima. Odată ce ușa bibliotecii se închise cu zgomot, Phillip o trase pe Emily spre el, îi ridică bărbia și o sărută. Când își înalță capul, Phillip arătă spre biroul tatei.

– Să-i spunem că telefonul e aici?

Emily îi strânse mâna.

– Cred că știe.

Ce se petrecea? Tata, să o lase singură cu Phillip! Și sărutul lui înfocat...

Conducând-o spre băncuța de la fereastră, Phillip își trecu ușor degetele peste bărbia lui Emily.

– Ești atât de frumoasă!

– Arăt groaznic. Aveam de gând să-mi schimb rochia și să-mi refac coafura înainte să ajungi.

Se feri de mâna lui, care o făcea să simtă valuri de fiori. Era ca și cum ar fi știut, *ar fi* știut cum s-o atingă.

– Îmi place cum îți stă cu părul desfăcut. Trebuie să-l porți așa pentru mine.

Phillip își plimbă degetul peste bărbia ei, apoi în jos pe gât, ațâțând scânteia pe care o aprinsese în ea.

– Nu te-am întrebat cum a fost întâlnirea cu sufragetele.

– A fost..., începu Emily înghițind în sec și se feri de atingerea lui.

Dacă se întorcea tata și-avea s-o găsească îmbujorată și respirând greu? De altfel, toate atingerile lui Phillip... sărutul pe nas... și în colțurile buzelor... Gesturile lui erau premeditate și viclene.

– Întâlnirea a fost... minunată. Da, minunată.

Se ridică brusc și încercă să-și ascundă în păr broboanele de transpirație ce-i picurau pe frunte.

– E... e cald azi, nu-i așa?

Dacă avea s-o atingă în continuare așa, se va topi pe podea, într-un lac de pasiune.

Mama o crescuse să devină o doamnă, decentă și rezervată. Ce ar crede Phillip despre ea dacă ar ceda atât de ușor avansurilor lui?

– Îmi pare rău, te tulbur.

– Mă sperii, Phillip! Încerc să fiu o doamnă, dar cât ar putea să reziste o femeie, fie ea și o creștină cu educație?!

– Atât cât poate rezista și un bărbat. De-asta am venit.

Se întinse să-i prindă mâna și o trase înapoi pe băncuță, prinzându-i fața în mâini și căutându-i privirea.

– I-am cerut tatălui tău mâna ta.

Se așeză în genunchi în fața ei.

– O, Phillip! Emily își apăsă pieptul cu palmele, iar gândul la ce avea să urmeze îi făcea sângele să clocotească-n vine. Sunt îmbrăcată cu o rochie oarecare de zi și...

– L-am găsit într-un magazin din Paris, toamna trecută. Din clipa în care l-am văzut, am știut că va fi pentru aleasa mea. Dar nu știam încă pentru cine, pe-atunci.

Phillip scoase din buzunarul hainei o cutiuță de lemn.

– Te-am însoțit apoi la „Balul în alb și negru”. Din seara aceea am înțeles că mă voi însura cu tine.

Cuibărit în căptușeala de mătase, inelul avea o piatră mare, cu tăietură pătrată, cu diamante mai mici de jur împrejur. Montura era o împletitură complexă de firișoare strălucitoare.

– Platină, draga mea. Diamantul, cu tăietură în stil eduardian, e anturat de pietre mai mici.

Phillip ridică inelul. Pietrele extravagante absorbeau lumina și revărsau un curcubeu pe perete. Și peste inima lui Emily.

– Mi se taie răsufarea.

– Emily Canton, vrei să te măriți cu mine? o întrebă Phillip și îi strecură pe deget inelul legământului.

– Da, o, da, Phillip!

Se aruncă la pieptul lui și, atunci când el o luă în brațe, toate îndoielile și toate amintirile cu Daniel se risipiră, luându-și zborul prin ușa deschisă a inimii.

Pendula din hol marca, prin ultimele bătăi, miezul nopții. Emily, cu ochii strălucind, se rezemă de ușa de la intrare, ce se închise cu un pocnet scurt.

Era logodită. Cu Phillip Saltonstall. Fusese atât de drăguț și de fermecător în seara asta, cum a stat tot timpul lângă ea și a sărutat-o pe furiș, în timp ce mama cânta, acompaniindu-se la pian, iar tata privea aiurea.

A dansat apoi cu ea pe verandă, când luna răsărea în noaptea desăvârșită, iar atunci când ceasul a început să bată miezul nopții, i-a prins capul în mâini și a sărutat-o de noapte bună. Ce putea fi mai minunat?

Emily ridică în lumina difuză mâna pe care avea inelul. Era superb. Mai frumos decât își imaginase vreodată că ar putea fi. Vai, și tata!... nu fusese tata binedispus toată seara? Și mama, atât de veselă și de bucuroasă!

Când ceilalți membri ai familiei Saltonstall au venit la o sărbătoare în familie, Emily a crezut că o să explodeze de fericire. Iar acea seară a făcut să pălească până și Crăciunul ei preferat, din iarna în

care fratele ei, Howard jr., s-a întors acasă după primul lui an la Harvard.

Soții Saltonstall păreau mulțumiți și mândri.

– Phillip a făcut o alegere bună, se lăuda domnul Saltonstall, chiar foarte bună!

Deja se făceau planuri pentru petrecerea de logodnă.

Dar sunetul preferat al lui Emily din seara aceea a fost, de departe, râsul sănătos al tatei. S-a arătat satisfăcut de felul în care se aranjaseră lucrurile. Mai ales după ce el și domnul Saltonstall au dispărut în bibliotecă, pentru ca apoi să iasă strângându-și mâinile.

– E bine să faci afaceri în familie, Howard!

Compania de schimb a tatei ar avea de câștigat de pe urma unui om precum Cameron Saltonstall.

Emily urcă agale scările, când o ușă scârțâi în capătul holului. Se aplecă și o văzu pe Molly ieșind tiptil din bucătărie.

– Molly, de ce nu dormi?

Emily râse când servitoarea sări ca arsă și își strânse capotul în jurul gâtului. Părul ei des era legat cu moațe care se șteau în toate direcțiile.

– Te verificam pe dumneata, domnișoară. N-am putut să adorm până n-a plecat el, șopti Molly, luând-o spre Emily, către scări. Spune-mi, ți-a dat un inel frumos?

– Uite-l. Emily coborî scările ținând mâna întinsă. A spus că a cumpărat inelul când a fost la Paris. După „Balul în alb și negru”, a știut deja că inelul va fi al meu.

– Pe toți sfinții! Acasă aș fi putut să cumpăr un sat întreg cu așa ceva! se minună Molly holbându-se mai întâi la inel, apoi la Emily. Poate o să te ducă la Paris în luna de miere, domnișoară.

– Da, tot ce se poate. Emily își retrase mâna, admirându-și diamantul. Vom sta o lună.

Se uită din nou la Molly. Se priviră un timp.

– Ce-i? Spune-mi!

– În săptămâna Balului ai plâns în camera ta după Daniel Ludlow.

Molly o luă încet spre bucătărie.

– Încă îl iubeam. Dar asta s-a schimbat! zise Emily și se grăbi după ea. Ce încerci să spui, slujnicuță răutăcioasă?

- Doar că te-am auzit pe matală plângând. Vrei niște lapte, domnișoară? o întrebă Molly deschizând cutia cu gheață.

- Lapte? De ce-aș vrea lapte?

Molly se purta atât de ciudat câteodată.

- Ești sigură că nu vrei lapte?

Molly puse sticla de lapte pe blatul de lemn și se duse la dulap după pahare.

- Dacă voiam lapte, îmi luam singură! Ce pui la cale, Molly? Ție nu-ți place laptele. Te-am auzit spunând-o de o sută de ori.

- Dar matală îți place laptele.

În bucătăria întunecată, Emily deslușea cu greu expresia lui Molly în lumina palidă a lunii.

- E vorba de scrisorile lui Daniel. Unde sunt? În camera de lucru a tatei?

- Doar nu crezi că le-ar fi ascuns acolo, nu-i așa? spuse Molly chicotind în paharul ei, dar fără a sorbi.

- Unde atunci?

- E stăpânul meu, domnișoară. Îmi pune pâinea pe masă și mie-mi convine. Molly ridică paharul pe jumătate plin cu lapte. Sigur n-o să vrei un pahar cu lapte? Laptele e foarte bun. Mi-e dor de laptele proaspăt de vacă. Ți-aduci aminte când aveam vacă, domnișoară? Pe Bessy. Mugea la orice oră din zi și din noapte. Acum avem un om care ne aduce laptele cu căruciorul cu gheață. Drept să-ți spun, dinspre partea mea, nu mi-e dor s-o mulg pe fata aia bătrână. A, era o batrână încăpățânată, ca mama mare Killian.

- Molly, mai taci cu...

Emily ocoli masa și o prinse cu putere de braț pe Molly, iar laptele fu cât pe ce să dea pe afară din pahar.

- Grajdul... A ascuns tata scrisorile în grajd?

Molly o privi peste marginea paharului.

- Nu-mi dau seama despre ce vorbești, scrisori și vaci și alte alea. Nu-i nimic în grajdul ăla, decât cai puturoși și-un pățul de fân vechi și prăfuit.

- În pățul, zise Emily și se repezi la sertarul în care știa că ține Molly chibriturile. Felinarul aștepta deja lângă ușa.

- Doar nu te duci acuma, domnișoară, nu-i așa?

– De ce s-aștept până dimineață, când tatei i-ar putea trece prin cap să le mute? Emily aprinse felinarul și se opri la ușă.

– Fii cu băgare de seamă, domnișoară, fânul e uscat! O să ia foc!

– Molly! zise Emily ridicând felinarul. De unde știi că fânul e uscat?

– Nu ești singura fată îndrăgostită! Am petrecut seara cu domnul Dawson, curierul, i-o trânti servitoarea, apoi se răsuci pe călcâie și porni fluierând spre camera ei.

– Molly!

Ușa servitoarei se închise, iar Emily o luă la fugă, zâmbind, pe pajiște, făcând pași mari în ciuda poalelor strâmte ale rochiei, cu flacăra felinarului pâlpâind în întuneric. Așadar, Molly și domnul Dawson... erau o pereche potrivită. Da, da! La grajd, Emily desfăcu zăvorul și deschise ușa.

Grajdul tatei era imaculat. Cinci boxe pe dreapta, cinci boxe pe stânga, despărțite de un culoar lat de piatră. Caii își ridicară capetele când Emily o luă spre scara pătului.

– Să-mi ascundă scrisorile! Cu ce drept?

Ajunsă în vârful scării, Emily curăță un loc în care așeză felinarul și cercetă claua de paie galbene.

– Unde ar ascunde tata niște scrisori?

Verifică dacă nu cumva în pereți era vreun dulap sau vreo ușă ascunsă. Dacă ar fi ascuns ea scrisori, le-ar fi pus bine într-o cutie sau într-un sac, le-ar fi vârat apoi într-un colț și le-ar fi acoperit cu fân.

Emily împrăstie fânul cu picioarele ca să-și facă loc până în colțul din spate și se lăsă apoi în genunchi, căutând prin iarba uscată. Când mâinile i se loviră de o cutie de lemn, simți că i se taie răsuflarea. Nu se gândise ce va face dacă într-adevăr le-ar găsi.

Duse cutia în dreptul felinarului, apoi se așeză, legănându-și picioarele peste marginea pătului. Fânul ce i se prinsese de poalele fustei se desprinsese și începu să se rotească în aer, alunecând ușor în boxa de dedesubt.

Cutia, simplă și pătrată, din lemn de cedru avea o încuietoare mică de alamă. Încercă încuietoarea, dar aceasta nu se clinti. Va trebui să o ducă înăuntru. Își vâri cutia sub braț și, apucând felinarul, se grăbi înapoi spre casă.

Știa unde avea să găsească cheia. Tata le păstra cu zecile în sertarul din mijloc al biroului. Avea să stea trează și toată noaptea dacă era nevoie, numai s-o găsească pe cea potrivită!

Odată ajunsă în bucătărie, Emily puse felinarul pe bufet și, când se pregătea să stingă flacăra, o sclipire mică îi atrase atenția. O cheie! O cheiță pentru o cutie cu încuietoare!

Binecuvântată fii, Molly, binecuvântată!

Emily descuie cutia, puse cheia pe masă, suflă în felinar pentru a-l stinge și se furișă în camera ei pe scara din spate.

Capitolul cinci

Charlotte

Kristin, îmi dau seama după strălucirea din ochii tăi că ești entuziasmată pentru ziua nunții tale. Vrei să fie ceva special. O zi deosebită pentru tine și Oliver.

Charlotte stătea pe canapea lângă clienta ei, iar pereții alb-rozalii împrăștia o lumină de un liliachiu pal peste covorul cafeniu plușat și peste canapeaua Logan Stone. În poală ținea arma ei secretă. Un album foto.

- Păi, ne-am cunoscut în liceu...

Charlotte puse albumul pe măsura de cafea.

- ... și suntem împreună încă din facultate, zise Kristin suspinând și zâmbind. Ne-am despărțit o singură dată.

- Sunteți meniți să fiți împreună, e clar! Cum ți-ai dat seama că el e alesul?

Charlotte deschise albumul foto la prima pagină – o mulțime de mirese din Birmingham, din ultima jumătate de an. Fiecare femeie purtase exact același gen de rochie despre care Kristin pretindea că e cea potrivită pentru ea. Rochia la care „visa de când era mică”.

- Oliver? făcu ea, iar îmbujorarea din obraji îi eclipsă zâmbetul. Cum ai spus, am fost meniți unul pentru celălalt. Suntem făcuți să fim împreună. Ne potrivim. Suntem cei mai buni prieteni. Ne plac aceleași lucruri. Chiar și în liceu, ne completam unul altuia propozițiile.

- Oliver te face să te simți deosebită, nu-i așa?

- Da! Chiar și după șapte ani de relație!

Charlotte o privi o clipă pe Kristin. *La fel* simțea și ea pentru Tim? Ceva special? Simțea că sunt făcuți să fie împreună? Încă de când s-au cunoscut, pusese stăpânire pe gândurile și pe visele ei, dar

în ultima vreme, de când cu logodna... Charlotte respiră adânc. Tot ce trebuia să facă în momentul de față era să se concentreze pe Kristin, s-o transforme din logodnică într-o mireasă frumoasă și unică.

- Asta e rochia pe care ai ales-o? întrebă Charlotte, scoțând un decupaj dintr-o revistă pentru mirese, cu rochia pe care și-o dorea Kristin. Te face să te simți deosebită, așa cum te face și Oliver?

- Da, da! Lui Kristin îi străluceau ochii. Acum câțiva ani, am mers la nunta unei prietene și mi-a plăcut enorm rochia ei. Am răscolit pământul ca să găsesc una la fel. Va fi perfectă pentru mine!

Charlotte nu reușea să-nțeleagă de ce miresele voiau să arate toate la fel. Cum era posibil ca o rochie întocmai cu cea purtată de prietena ei să o facă pe Kristin să se simtă deosebită?

Charlotte considera că e misiunea, ba chiar vocația, ei să-și îmbrace miresele într-un mod unic, pe cât posibil. Când o mireasă îmbrăca rochia perfectă, se simțea pe deplin satisfăcută.

- E o rochie frumoasă, Kristin, spuse Charlotte ridicând poza de parcă ar fi vrut s-o analizeze. Rochie de satin alb, fără bretele, cu fustă cloș și trenă de tip capelă.

- Îmi dau lacrimile de câte ori mă uit la ea.

Kristin își duse mâna la piept. Inelul de logodnă îi scânteie în lumina difuză a după-amiezii, ce pătrundea prin fereastra dinspre sud.

Charlotte se aplecă înainte, trase aer în piept, alegându-și cu grijă cuvintele. Kristin era o clientă a Malone & Co destul de reticentă, care venise în această după-amiază doar pentru că insistase mama ei.

- Ei bine, dacă-ți dorești rochia asta, dacă o vrei cu adevărat, cumpăr-o din magazinul în care ai găsit-o.

Charlotte o privi pe Kristin cu un zâmbet blând și amabil și vârî sub braț albumul foto cu un gest ostentativ. Ochii scânteietori ai lui Kristin se întunecară și pândeau, parcă, fiecare mișcare a lui Charlotte.

- De ce nu poți să comanzi *tu* rochia asta? Am văzut-o în câteva magazine. Sigur ai putea...

- Kristin, eu nu comand rochii pe care le poți găsi în orice magazin. Eu îmbrac miresele din interior spre exterior. N-am o fabrică de rochii de mireasă în serie.

Atinse albumul foto.

- Vrei să vezi ce e aici?

Charlotte se apropie de clienta ei, deschise albumul în poala lui Kristin și întoarse primele file.

- Vezi și tu ce văd și eu?

Pagină după pagină, aceeași rochie, doar mireasa era alta. Una blondă, una brunetă, tânără, bătrână, slabă, dolofană...

Kristin începu să răsfoiască paginile, iar entuziasmul i se șterse de pe chip.

- De unde le-ai luat?

- Din ziare, de pe diverse site-uri, de peste tot din Birmingham. Astea sunt din ultimele șase luni.

- Nu mi-am dat seama, zise Kristin, iar umerii îi căzură. O, vai... ce mă fac acum? Credeam că am găsit rochia perfectă. Chiar perfectă!

Charlotte îndepărtă cu delicatețe albumul foto și îl închise, așezându-l pe podea, lângă canapea. Voia doar s-o trezească la realitate pe Kristin. Nu s-o facă praf.

- Vom găsi rochia perfectă... Ai încredere în mine! Când ne ducem pe la nunți, nu ne dăm seama câte rochii sunt la fel. Dar treaba noastră, bucuria noastră la Malone & Co e să găsim rochia potrivită și pentru silueta, și pentru inima ta. Kristin, singurul meu talent e să găsesc pentru fiecare mireasă rochia care să-i exprime pe de-a-ntregul personalitatea.

Charlotte își înclină capul ca să vadă mai bine chipul lui Kristin și râse încet.

- Nu refuza singurul, *neînsemnatul* meu talent!

Kristin începu să zâmbească.

- Uite cum propun să facem, dacă n-o să-ți placă rochiile pe care o să ți le aduc, atunci eu, personal, o să-ți recomand o prietenă care vinde rochia pe care o ai tu aici, zise Charlotte și atinse decupajul din revistă, adus de Kristin.

- Mama a insistat să vin să vorbesc cu tine, pentru că, mi-a zis ea, sigur sunt în stare să găsesc ceva mai bun decât asta! zise Kristin și își trecu degetele peste imaginea modelului ce purta rochia pe care, până atunci, o considerase perfectă.

Charlotte se așeză la loc, încercând să descifreze expresia de pe chipul lui Kristin.

- Înțeleg ce simți în legătură cu rochia asta. Toate prietenele tale au arătat bine cu genul ăsta de rochie, iar tu nu-ți dorești altceva decât să fii frumoasă la rândul tău. Eu îți pot găsi însă ceva unic și frumos. Te lași pe mâna mea?

- Da, Charlotte, da!

Kristin o apucă de braț.

- O să probez altă rochie. Serios! Crezi că poți să găsești o rochie numai și numai pentru mine?

Lacrimile i se adunară în colțul ochilor, dar zâmbea.

- Doar să nu mă faci să ajung pe vreo listă a celor mai urâte rochii de mireasă!

Charlotte râse.

- Niciuna dintre miresele mele nu va ajunge vreodată pe o listă a rochiilor urâte!

Ridicându-se, Kristin îi apucă lui Charlotte mâna pe care avea inelul.

- Și tu ești logodită?

- Da... da, sunt.

Charlotte își răsuci inelul pe deget. Diamantul transparent și strălucitor împrăstie un vârtej multicolor de lumini. Faptul că discuția se mută de la Kristin la ea o făcu să vrea să-și ascundă într-o carapace emoțiile. Să le pitească, să le facă nevăzute.

- E frumos. N-am mai văzut un inel ca ăsta! exclamă Kristin și îi zâmbi lui Dixie care chicotea, lângă barul cu aperitive. Tu o ajuți să-și aleagă rochia de mireasă?

- Chiar nu știu. Charlotte, vrei să te-ajut să-ți alegi rochia? zise Dixie, sarcastică, încrucișând brațele.

- Nu pentru mine ne-am întâlnit acum. Ci pentru Kristin, zise Charlotte și se aplecă după albumul foto. Inelul a fost al bunicii logodnicului meu.

Charlotte îi aruncă lui Dixie o privire sfredelitoare. Toată săptămâna o bătuse la cap să-și aleagă rochia. Charlotte îi promisese că se va ocupa de asta. Chiar se va ocupa! Și-apoi, de dimineață, Dixie îi arătase noua rochie Bray-Lindsay, proaspăt sosită de la Paris, iar Charlotte aproape se prăbușise. „E prea scumpă, chiar și cu reducerea mea de comerciant”, spusese, după ce își recăpătase suflul. La opt mii de dolari cât costa, ar fi fost trebuit s-o facă să se simtă ca Cenușăreasa, prințesa Diana și Kate Middleton la un loc. Charlotte trebuia

să o *simtă*. Dixie insistase să probeze rochia, dar ea nu se înveșmântase încă în mătasea lucrată de mână.

Cum ar fi putut să-i explice lui Tim că-și ia o rochie de opt mii de dolari? Aproape c-o făcuse să înghețe cu atitudinea lui, când i-a spus despre cufărul cumpărat cu o mie de dolari.

– Kristin, reluă Charlotte fixând-o pe Dixie cu privirea, știi, cred că avem în magazin rochia perfectă pentru tine. Tocmai a venit de dimineață de la Paris.

– Charlotte?! strigă Dixie și brațele îi căzură pe lângă corp, iar zâmbetul ironic i se preschimbă într-o mirare încruntată.

– Dix, de ce nu pregătești pentru Kristin rochia Bray-Lindsay de la Paris? Și hai să-i arătăm cum e să fii o adevărată mireasă prințesă!

Dixie se uită la Charlotte, mijind ochii.

– E destul de scumpă, Kristin.

– Prețul nu e o problemă. Kristin sări în sus, cu nerăbdare în glas. Părinții mei îmi vor cumpăra orice vreau. Mi-ar plăcea să văd rochia asta Bray-Lindsay. Își împreună mâinile. O rochie de la Paris! Minunat!

– Bine atunci, dă-mi voie s-o pregătesc! Charlotte, poți să m-ajūți?

În timp ce se îndrepta spre ușă, Dixie își încolăci mâna peste cotul lui Charlotte, trăgând-o după ea.

– Kristin, sunt gustări în bar. Te rog să te servești!

– Mi se pare mie sau scoți aburi pe nări? o întrebă Charlotte, poticnindu-se pe lângă Dixie în timp ce aceasta cobora în grabă scările spre salonul de prezentare.

Părul castaniu-roșcat al lui Dixie era pieptănat pe spate și prins într-o coadă de cal impecabilă, iar costumul Malone & Co i se mula pe trup, scoțându-i în evidență formele pline. Charlotte ar fi fost în stare s-o urască – asta era purul adevăr – dacă Dixie n-ar fi fost atât de istețată și de plăcută. Și amuzantă. Dixie Pryor era o prietenă nemaipomenită și o excelentă consultantă pentru mirese.

– Destui cât să-ți încrețească părul!

În salon, Dixie deschise larg ușile dulapului și luă de pe umeras rochia Bray-Lindsay.

– Asta era rochia ta, Char. O comandasem pentru tine.

- Tu o comandaseși pentru mine. Eu n-am zis niciodată că o vreau. E perfectă pentru Kristin. Gândește-te, Dix, rochia asta e prea înzorzonată pentru mine.

- Prea înzorzonată? Ai zis că rochia Maggie Sottero e prea simplă. Rochia Bray e combinația perfectă între simplu și complex. Dixie pregăti cu grijă rochia ca s-o așeze pe manechinul aflat pe platforma sclipitoare, din lemn închis la culoare, din mijlocul magazinului. Niște canapele și fotolii încercuiau micuța scenă.

- E combinația perfectă pentru Kristin. Pe bune, Dix, cum poți să te-ndoiești de mine după cinci ani în care ai stat în umbra geniului meu?

Charlotte râse, în timp ce se așeza ușor pe canapeaua cea mai apropiată, și o privi pe Dixie în acțiune. Materialul mățos și luxos al rochiei se revărsă peste manechin. Fusta foșni și se învolbură spre podeaua platformei, ca un râu lăptos, desăvârșit. Scena îi făcu inima să bată cu putere. Bucuria lui Charlotte păli însă când văzu că Dixie nu schițează nici măcar un zâmbet.

- Vrei să știi ce mă surprinde?

- Dacă spun că nu, tot o să-mi zici?

- Ce mă surprinde pe mine e că te măriți peste două luni, n-ai ales rochia sau smochingurile și te porți de parcă ar fi ceva normal.

- O, că tot veni vorba, Tim a zis că va trece într-o zi, săptămâna asta, cu Dave să aleagă smochingurile. Cât de normal ți se pare?

- Într-o zi, săptămâna asta? Serios? E a treia oară când a promis că va trece „săptămâna asta”. E deja miercuri după-amiază. Ar trebui să se grăbească dacă are de gând să ajungă măcar de data asta.

Charlotte își mută albumul foto fermecat de pe un braț pe celălalt.

- Dacă ai ceva de spus, spune!

Dixie umflă poalele rochiei de parcă ar fi tras aer în piept ca să-și adune îndrăzneala. Păși apoi pe lângă ea, spre Charlotte.

- Voi doi pur și simplu nu vă purtați ca un cuplu care se căsătorește.

- Există o carte, un ghid despre cum să te porți? Aș vrea să-l citesc și eu, ca să știi!

Dixie îi aruncă lui Charlotte o privire tăioasă și se-ndreptă spre treptele pedestalului.

- Vrei, te rog, să mai slăbești luminile? spuse ea, în timp ce ajusta corsajul și mânecile rochiei.

- Hai, Dixie, știi și tu că simplul fapt de a comanda hainele nu demonstrează devotamentul unui cuplu!

Charlotte se duse la panoul pentru lumini și manevră întrerupătoarele din mijloc. Luminile de pe margini slăbiră, în vreme ce spoturile din mijlocul tavanului se aprinseră mai tare. O lumină strălucitoare inundă rochia și se revărsă peste poalele bogate, trasând pe platforma lucioasă unde sclipitoare ce se împrăștiau peste covorul vișiniu, plușat.

Salonul era un adevărat tărâm de basm al rochiilor de mireasă.

Charlotte văzuse încăperea aceasta într-un vis. Mai bine de un an îl considerase un vis imposibil de realizat, până când cecul anonim îi picase din senin în cont.

Odată ce s-a asigurat că darul era perfect legal, n-a mai pierdut nicio clipă și a început să proiecteze și să construiască încăperea.

Salonul de prezentare constituise subiectul central al unui articol din revista *Nunți din Sud*. Dar, cu un salon atât de fastuos, restul magazinului avea nevoie de îmbunătățiri. Și-a luat adio de la ce-i mai rămăsese din cadoul de o sută de mii de dolari. Charlotte a scos tot ce a găsit la etaj și a modificat radical scările, a demolat pereții, a descoperit șeminee din piatră de râu sub tencuiala de la 1920 și un parchet uscat, din lemn de cireș, sub covorul ponosit și neîngrijit.

Un singur cadou nemeritat, și întreaga ei lume s-a schimbat.

- Uită ce am spus! zise Dixie, apoi coborî de pe pedestal și se dădu câțiva pași în spate, măsurând din priviri rochia ce strălucea în lumina puternică. Ar fi bine să-i spui lui Kristin să-și sune mama și pe oricine mai vrea, ca să fie lângă ea când o probează. Dixie înfoie din nou trena și o făcu să se reverse ca o avalanșă peste platformă. N-ar vrea să fie singură când descoperă că asta e rochia perfectă pentru ea!

- Te iubesc pentru că ești atât de sinceră cu mine, Dix! spuse Charlotte zâmbind și o porni spre ușă. Și pentru că ești de acord că asta e rochia potrivită pentru Kristin!

- Pur și simplu mă enervează la culme că ai mereu dreptate. Cum de le știi tu pe toate? întrebă Dixie îmbufnându-se și punând mâinile în șolduri.

- E ceva instinctiv, presupun. Pur și simplu știu!

Charlotte se opri în ușa.

- Cred că Dumnezeu îmi vorbește când sunt la muncă și mă străduiesc să le ajut pe mirese.

Mărturisirea îi răsună în piept, apoi o străbătu prin tot corpul și o umplu de o liniște desăvârșită.

- Roagă-L atunci să-ți vorbească și despre rochia ta, spuse Dixie, plimbându-se în jurul scenei micuțe, cu o expresie scrutătoare pe chipul ascuțit.

- Dix, când îmi voi găsi rochia, voi ști. Voi ști!

- Dar cauți măcar? Ai două luni...

- Promit, voi căuta luna asta. În fiecare zi, ok? Pune acum *Stardust*^{*}, a lui Michael Bublé. Kristin pare genul de fată căreia îi place Stardust.

- Deja mă gândeam la el, aprobă Dixie și se duse în spatele salo-nului, unde era telecomanda sistemului audio. Marile spirite... și tot restul, știi tu!

- Ești o prietenă bună, Dixie.

- Vreau să fii fericită, Char!

Acordurile melodiei *Stardust* se revărsară din boxele montate la înălțime. Spoturile erau programate să danseze și să scânteieze în ritmul muzicii. Cristalele Swarovski de pe corsetul sofisticat din dantelă captau și reflectau undele de lumină.

- Dacă o fată de pe lumea asta merită fericire și iubire, atunci tu ești aceea!

Mărturisirea lui Dixie, desprinsă, ca o muzică blândă, din adâncul inimii ei, o umplu de emoție pe Charlotte.

- Știi că vrei asta și chiar am o mulțime de lucruri care mă fac fericită, o mulțime de lucruri pe care le iubesc. Dar acum vreau să-i vând lui Kristin rochia Bray-Lindsay și să o fac *pe ea* fericită. Asta va fi bucuria mea pe ziua de azi!

Era trecut de ora șapte când Charlotte intră în casă, aprinse lumina și își lăsă geanta neagră să-i alunece de pe umăr, în timp ce separa corespondența de tot ce-și adusese de lucru pentru acasă.

---

* „Pulbere de stele”, în engl. în orig. (n.tr.)

Corespondența nedorită îi alunecă dintre degete, cu un foșnet, pe pardoseală. Traversând livingul prin umbrele revărsate de noaptea ce se apropia, Charlotte se lovi de cufărul vechi pe care îl lăsase în mijlocul camerei. Scoase un geamăt și își reținu cu greu cuvintele tăioase care-i stăteau pe limbă.

– Cufăr idiot!

Îi dădu un picior înainte de a se apleca să adune corespondența căzută. Ce-o să facă cu el? Încuietoarea era în continuare sudată, iar lemnul uscat și spălăcit avea nevoie de o gură zdravănă de lac. Și încuietoarea, și lemnul cereau un efort pe care chiar nu era dispusă să îl facă acum.

Dar ce mai contează cufărul! Avusese o zi grozavă! Kristin Gillaspay ieșise din magazin cu rochia Bray-Lindsay de la Paris și cu o programare, pentru săptămâna viitoare, la prima probă, când avea să discute și despre rochiile domnișoarelor de onoare.

Dixie și Charlotte se felicitaseră, încântate, când cea mai recentă clientă a lor ieșise mulțumită din magazin.

– Nu mă satur niciodată să te privesc la lucru!

– Mama îmi spunea mereu să-mi folosesc toate forțele ca să fac bine.

Era bine când o vânzare se termina cu râsete și voie-bună. Nu era însă la fel de bine că-și rănise degetul de la picior în cufărul vechi și uzat. Charlotte aruncă geanta pe masă, împreună cu teancul de cataloage și documente pe care le adusese de la magazin, și se aplecă apoi să-și maseze degetul. Durea al naibii de rău să te lovești cu piciorul de niște muchii ascuțite de lemn!

Lăsase cufărul în living ca să-l vadă și Tim. Poate îi va găsi el o utilitate. La urma urmelor, îi plăcea să restaureze clădirile din centru și cartierele vechi ale orașului Birmingham. Numai că, prin comparație cu asta, cufărul părea un proiect neînsemnat. Poate că pielea rigidă și lemnul uscat îi vor atinge lui Tim o coardă sensibilă. Dar pe Charlotte, cu siguranță, nu o impresionau.

Scotându-și telefonul din poșetă, verifică dacă logodnicul ei nu îi răspunsese cumva la cele două mesaje vocale și cele trei scrise.

Ecranul era însă gol. Secretara lui Tim îi spusese că plecase înainte de prânz și nu se întorsese încă. „A ieșit” – așa se exprimase.

De la fereastra aflată la etajul patru, Charlotte privea, visătoare, valul de chihlimbar ce se ridica deasupra orașului și șuvoiul de

lumini orbitoare ale farurilor, ce se aprindeau, rând pe rând, după terminarea orelor de lucru. În liniștea deplină, își auzea deslușit bătăile inimii, dar și toate întrebările legate de Tim și de nunta lor.

Ceva din tăcerea lui în după-amiaza aceasta îi hrănea îndoielile. Sau poate neliniștea se născuse odată cu întrebările și curiozitatea lui Dixie, legate de motivul pentru care nu-și alesese nici până acum rochia. Dar, pur și simplu, nu i se părea nici pe departe la fel de distractiv cum era să le ajute pe viitoarele mirese, precum Kristin, să-și găsească rochia potrivită.

Ok, s-o spună pe-a dreptă! Oare nu trăgea, într-adevăr, de timp? În plus, ea de ce *nu* deborda de entuziasm, așa cum o făceau clientele sale? De ce nu avea și ea colecția ei unică de visuri legate de nuntă?

Contradicția dintre gânduri și sentimente îi sfâșia inima. Să nu fie Tim *alesul*? Chiar îl iubea, îl iubea mai mult decât iubise pe oricine altcineva, în afară de mama – dar oare fremăta de emoție și roșea, așa cum făcea Kristin Gillaspy atunci când vorbea despre Oliver al ei?

Charlotte își coborî privirea spre inelul bunicii lui Tim. Un crâmpei din lunga istorie a familiei Rose stătea pe degetul ei. Răsuflarea îi deveni grea și sacadată, de parcă ar fi alergat kilometri întregi.

Fata cu un arbore genealogic lipsit de ramuri intra prin mariaj în clanul Rose, cu rădăcini adânci, ce se pierdeau în timpuri îndepărtate. Arborele familiei sale era alcătuit din mama, ca trunchi, și Charlotte, ca unic vlăstar. Fără tată, fără frați. Fără bunici. Fără mătuși sau unchi.

„Ok, Charlotte, te-ntristezi singură!” se-ncurajă ea și se-ndreptă spre dormitor, descheindu-și, din mers, sacoul, ca să se schimbe într-o pereche de jeanși confortabili, în tricoul ei 'Bama* și să-și tragă-n picioare niște șosete groase.

Pe drum, zări sub măsuța de cafea invitațiile pentru nuntă. A, deci aici erau! Îi ceruse lui Tim să le pună aici ca să scape de ele din hol.

Iar, în seara asta, Tim venea să scrie pe ele numele invitaților.

Grinzile vechi ale bătrânului depozit transformat în apartament scârțâiau, în timp ce Charlotte mută cutia de sub masă, își

---

* Prescurtare de la Alabama (n.tr.)

schimbă hainele, se spală pe față și își prinse părul în coadă. Sunetele apartamentului o linișteau, învelindu-i, protectoare, inima.

O tenta o pizza pentru cină. Scoase o pizza DiGiorno din congelator. Îi trimise apoi un mesaj lui Tim.

Pizza la cină. Vrei salată?

Așteptând răspunsul lui, Charlotte luă telecomanda player-ului Blu-ray și căută postul de radio Pandora, pe care-l salvase cu numele „Muzică retro”.

Își luă din geantă iPad-ul, trecu pe la frigider să-și ia o Cola dietetică și se ghemui pe canapea, ca să-și verifice e-mailurile. Un designer nou o căuta și îi cerea să se întâlnească. Dar Charlotte îi știa stilul retro, așa că-și dădea seama, fără să mai vadă schițele, că nu se vor potrivi cu stilul modern al magazinului Malone & Co.

Pizza începuse să se coacă și aroma apetisantă se răspândi în întreg apartamentul. Stomacul îi forfotea, amintindu-i că sărise peste prânz. Amintindu-i că Tim nu-i dăduse niciun semn.

Ora opt. *Hai, Tim!* Aruncă o privire spre telefonul pe care-l luase lângă ea, pe canapea. Uneori, semnalul nu ajungea în apartament și mai pierdea câte un apel sau câte un mesaj. Dar tăcerea lui Tim nu avea legătură cu vreo sincopă în spațiul cibernetic. Știa asta.

În cele patru luni de când îl cunoștea, Charlotte ajunsese să-și dea seama că după-amiezile lui Tim aveau o viață a lor, plină până la refuz – apeluri de la clienți, ședințe de planificare urbană și întâlniri de consultanță îi umpleau toate ferestrele din program. Dar întotdeauna reușea să-i trimită, pe fugă, un mesaj sau un e-mail.

Întârzii.

La radio Pandora se auzea *Missing You*^{*}, cântată de John Waite. Charlotte privi ecranul telefonului. Simți un fior pe șira spinării. *Nu mi-e dor...*

Ceasul cuptorului dădu alarma și o smulse pe Charlotte din teama crescândă ce pusese stăpânire pe ea. Se ridică repede de pe canapea și își luă telefonul cu ea în drum spre bucătărie.

T, unde ești? Mănânc pizza. Nu promit să-ți păstrez nici măcar o felie. Apăsă pe tasta de trimitere. Lui Tim îi plăcea la nebunie pizza. Numai la auzul cuvântului i se lumina fața. Repeta cuvântul

---

* „Mi-e dor de tine”, în engl. în orig. (n.tr.)

neîncetat, sâcâind-o pe Charlotte și susurându-i în ureche un „z” șuierat, ca de șarpe.

Scoase pizza din cuptor, așteptând, febrilă, un răspuns rapid, de protest, de la Tim.

Două ore mai târziu, Charlotte își mâncase pizza, pusese în frigider feliile rămase, făcuse curat în bucătărie, așezase invitațiile de nuntă pe masa din sufragerie, scrisese în grabă lista ei de invitați – patruzeci de nume – pe o tăbliță magnetică, pusese invitațiile la loc în cutie și băgase cutia sub masă.

Oare unde era Tim acum și ce făcea? Îi trecu prin cap că poate ar fi îndreptățită să se supere, dar, dacă i se întâmplase cumva ceva rău, atunci s-ar simți vinovată. Prin urmare, va aștepta pur și simplu și va vedea ce avea să-i spună când o va suna.

Lui Tim nu-i stătea însă în fire să fie neglijent. El planifica și calcula totul, exact așa cum îi spusese Katherine. Își programa ziua în unități de câte cincisprezece minute. Până și întâlnirile așa-zis spontane, care îi umpleau programul, erau organizate.

La zece fără cinci, Charlotte căută în lista de contacte numărul lui David și Katherine. Trase aer în piept înainte să apese pe tasta de apelare și își repetă ce avea să spună. *Hei, mă întrebam dacă Tim e...*

Ușa de la intrare se deschise.

– Charlotte?

Slavă Domnului! Charlotte răsuflă ușurată și aruncă telefonul pe masă.

– Unde ai fost? Mă pregăteam să-i sun pe David și Katherine... Am făcut pizza...

Din bucătărie, privi lung spre ușă, prin holul scurt. Tim rămăsese stingher la intrare, cu echipamentul de curse plin de noroi. Se aplecă să-și scoată ghetetele, aruncându-i lui Charlotte o privire împăciuitoare.

– Aseară, după ședință, au venit Tom și Artie și...

– Aseară? Când te-am sunat, mi-ai zis că ești obosit și vrei să te culci.

– Eram în pat când s-au înființat ei, cu Chase și Rudy.

Frații mai mici ai lui Tim erau mai dornici de aventură și de distracție decât el.

– Și apoi m-am trezit că l-am convins pe Dave să tragă chiulul și am pus la cale o excursie cu motocicletele.

– De ce nu m-ai sunat?

Ceva din tonul, din atitudinea lui o făcea să simtă un fior de gheață în pântec.

– Am avut de gând, Char. Dar era miezul nopții când au plecat de la mine. Apoi m-am dus la birou la șase, să rezolv niște treburi. Și-am stat până pe la 11, când am pornit spre Albertville.

Își dădu jos costumul de motociclist. Noroiul uscat se scutură pe podeaua curată a lui Charlotte. Tricoul alb i se mula pe piept, iar brațele lui sculptate întindeau tivul mânecilor. Arătă spre murdăria pe care o făcuse.

– Curăț eu.

– Aspiratorul e în cămară, zise ea și făcu semn spre ușa de lângă frigider. Tot nu înțeleg de ce n-ai sunat sau n-ai trimis un mesaj.

Tim porni aspiratorul și începu să curețe mizeria pe care o făcuse.

– Mi-am tot zis c-o să te sun, dar n-am făcut-o. Ai spus că ai programări toată după-amiaza, așa că m-am gândit că ești ocupată.

Opri aspiratorul și îl duse înapoi în cămară, apoi rămase sprijinit de perete, cu privirea ațintită mai mult spre șosetele din picioare.

– Am crezut că ne întoarcem înainte de cină.

– E ora zece, Tim. Iar tu știi că, și dacă sunt ocupată, tot poți să-mi scrii sau să-mi lași un mesaj.

– Da, știu.

Se aplecă să vadă cuptorul prin lumina slabă din bucătărie.

– A mai rămas pizza? Întrebă Tim și zâmbi – abia simțit, timid. Chipeș. Învingător.

– În frigider! E și salată în castronul albastru.

Charlotte se retrase să-și facă siesta, lăsându-l să se descurce singur. Așa era el. O cucerea atât de simplu! Atât de repede! Dar nu și în seara asta! Încă nu îi dăduse explicații.

– Ai adus lista oaspeților? Poate reușim să scriem câteva invitații. Avem cam o oră la dispoziție. Doar dacă nu cumva ești prea obosit și vrei să te culci.

Gata, îl înțepase! Oare și-a dat seama cât de mult a rănit-o prin tăcerea lui? Charlotte se retrase pe scaunul ei, la masa de sufragerie, și își privi absentă iPad-ul.